

HERRA MINISTERI MUISTAA VÄÄRIN

Ministeri Väinö Tanner piti puheen t.k. 24 p:nä. Se jakaantui kahteen osaan: toinen osa oli totta, mutta toinen osa oli valhetta.

Totta oli se haikain huokaus, sin tehty toteamus, että Neuvostoliittoa ei voidakaan sotilaallisesti kukistaa, vaikka niin oli laskettu ja toivottu.

Totta oli myöskin se yhtä surumielinen havainto, että Suomen kansan laajat joukot odottavat kiihkeästi rauhaa ja ovat tyytymättömiä, kun sitä ei ole tullut.

Kaikki muu oli valhetta. Vanhoja, kuluneita valheita olivat Tannerin väitteet, että Suomi käy sotaa muka omien rajojensa turvaamiseksi, että „meillä ei ole mitään yhteyttä suurvaltasodan kanssa“, ja että „meillä ei ole ollut minkäänlaisia sopimuksia kenenkään kanssa“. Niin sanoo mies, joka on itse ollut mukana päästämässä Hitlerin sotalaumoja Suomeen ja usuttamassa suomalaisia sotamiehiä yhdessä noiden laumojen kanssa karkaamaan Neuvostoliiton alueelle, solmimassa Saksan natsien kanssa sotasopimusta, joka tunnetaan anti-komintern-sopimuksen nimellä.

„Me olemme sotaa käyvä puolueeton maa“, sanoi Tanner edelleen. Se on mätä vitsi, jonka paikka sanomalehden palstoilla ei voi olla muualla kuin osastossa „Sanoi...“.

Valhetta ja ruokotonta pannelua on se herra Tannerin väite, että Neuvostoliitto ei muka olekaan mikään kansanvaltainen maa. Tuollaista pötyä puhuu mies, joka on ilmi-antanut ohranalle ja toimittanut kuritushuoneeseen omat puolue- toverinsa, perustuslain mukaan „koskemattomuutta“ nauttivat kansanedustajat Wiikin, Ampujan, Sundströmin, Räisäsen ja monet muut siitä syystä, että mainitut miehet ovat olleet eri mieltä „johtaja“ Tannerin kanssa. Hyvinpä kaukana tiepuolella näkyy Väinö kykkineen siihen aikaan kuin häpykuorma on ohii kulkenut...

Ruotsalaiset lehdet, m.m. „Dagens Nyheter“ toteavat, että Tannerin puhe on tehnyt hyvin huonon vaikutuksen Ruotsissa. Siitä näkyy, kuten mainittu lehti toteaa, että tannerilaiset johtomiehet ovat rauhan vastustajia, ja että Tannerin puheen tarkoituksena oli sodan vastustajien terrorisoiminen.

Toisin sanoen Tanner on vielä kerran antanut koko maailmalle näytteen siitä, että hän, samoin kuin koko Linkomiehen fascistihallitus, on Saksan kätyreitä.

TOIVOMUKSET MUUTTUVAT



„Voi kun olis nyt suuta korviin ja mahaa polviin“, sanoi saksalmanni, kun Ukrainan leipämaille pääsi.



„Voi kun olis nyt kirahvin koivet, kurjen siivet ja pitkä pyrstö pyllyssä“, sanoi saksalmanni, kun Ukrainasta äkinäisen lähden sai.

„Missä täällä karhun nahkaa myydään?“

Eräs vapaaehtoisesti Punaisen armeijan vangiksi antautunut Porista kotoisin oleva Suomen armeijan korpraali kertoo:

„Joku aika sitten joukko-osastossamme ryhdyttiin laatimaan luetteloita niistä sotilaita, jotka sodan loputtua haaluavat saada maita Itä-Karjalasta. Miehet ottivat tämän asian huumorin kannalta ja jokainen tilasi vähintään 100 ha viljelysmaata ja saman verran metsää. Mutta hyvin pian luetteloiden teko, koska tilaajien vaatimukset osoittautuivat liian suuriksi. Tämän jälkeen pojat hakiesaan luetteloiden laatijoita kyselyvät: „Missä täällä sitä karhun nahkaa myydään?“ Toiset taas vastailivat piruillen:

„Ennakkotilausten vastaanotto on lakkautettu, kun karhuhakaan ei vielä ole kaadettu.“

Se oli viisaasti vastattu. Mutta vielä viisaammin tekevät ne, jotka karkaavat rintamalta taantautuvat vangeiksi. Niillä, jotka eivät älyä sitä ajoissa tehdä, on tosiaankin tiedossa torpanmaa — 3 (sanoo kolme) kyynärää selkärangan alle. Ennen pää ei tipu.

Sotavankien nimiä ei julkaista ilman heidän suostumustaan

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 85
1943

RINTAMALEHTI

Perjantaina
lokakuun 1 p:nä

NEUVOSTOJOUKOT DNIEPRILLÄ. HYÖKKÄYS JATKUU JO VALKO-VENÄJÄN ALUEELLA

MITEN KÄY TALVELLA?

Saksalaisten anastajalaumojen tarkoituksena neuvostomaalta jatkuu heikentymättömällä voimalla. Punaisen armeijan joukot vapauttavat jokainen päivä satoja ja tuhansia paikkakuntia. Smolensk, Orel, Harkov, Donetsin laakio, Mariupol, Poltava ja Novorossiisk ovat jo laukana länttä kohti etenevien neuvostojoukkojen selustassa. Punaisen armeijan joukot ovat tulleet aivan Dnieprin rannalle Kievin, Dniepropetrovskin ja Zaporozhjen luona sekä vallanneet Kremenshugin kaupungin. Suomalaisen lukijan huomio kiinnittyy ymmärrettävistä syistä ensi kädessä hyökkäysrintaman pohjoisosaan. Vielä äskettäin hitleriläinen propaganda toittotti: „Desna-jokea kauemmaksi vetäytyä eivät pääse“. Kului vähän aikaa, ja Punainen armeija siirsi Desna-joen pitkää pituuttaan, siirtyi Valko-Venäjän alueelle, murrettuaan vihollisen puolustuslinjan, ja lähestyy nyt Homelia, Mohilevia ja Vitebskiä.

Eräät Suomen pääkaupunkien lausunnot osoittavat viikkokalloisimpienkin Hitlerin suomalaisten renkien alkavan kättä, että kysymys ei ole missään Saksan armeijan „suunnitelmallisesta liikehtimisestä“,

(Jatkuu 2. siv.)

Neuvostoliiton Tiedoitustoimisto ilmoittaa kolmen viime päivän taisteluista:

Syyskuun 28 päivänä. Kremenshugin ja Kievin suunnilla neuvostojoukot ovat kehittäneet hyökkäystään edelleen Dnieprin vasemmalla rannalla. Homelin ja Mohilevin suunnilla (Valko-Venäjä) on vapautettu yhden päivän aikana 700 paikkakuntaa, niiden joukossa kaupungit Mstislav, Klimovitschi ja Kostjukovitschi. Vitebskin suunnalla on saksalaisilta vallattu takaisin 300 paikkakuntaa.

Syyskuun 29 päivänä. Arorintaman joukot ovat kolme päivää kestäneiden kiivaiden taisteluiden jälkeen murtaneet vihollisen vastarinnan Dnieprin vasemman rannan sillanpääasemissa ja vallanneet rynnäköillä Kremenshugin kaupungin. Kievin suunnalla neuvostojoukot ovat murtaneet vihollisen vastarinnan ja lyötyään saksalaiset Dnieprin oikealle rannalle valloittaneet Darnitsan rautatiesolmun ja muita lujasti linnoitettuja vihollisen tukikohtia. Homelin ja Mohilevin suunnalla neuvostojoukot ovat edenneet ja vallanneet 500 paikkakuntaa. Vitebskin suunnalla on saksalaisilta vallattu Rudnjan kaupunki, vihollisen luja tukikohta ja huoltoteiden solmu, sekä vapautettu 120 muuta paikkakuntaa.

Syyskuun 30 päivänä. Länsirintaman joukot ylittivät Soshjoen ja valtasivat yli 170 paikkakuntaa, joiden joukossa Kritshevin kaupungin, joka oli vihollisen tärkeä tukikohta ja rautatiesolmu Mohilevin suunnalla. Homelin ja Vitebskin suunnalla neuvostojoukot jatkoivat menestyksellistä hyökkäystään.

Laukaus Minskissä

VALKO-VENÄLÄISET ISÄNMAANYSTÄVÄT SURMA-SIVAT HITLERILÄISEN KÄSKYNHALTIJAN WILHELM KUBEN

Saksassa ollaan levottomia sen johdosta, että valko-venäläisten isänmaanystävien taistelutoiminta on viime aikoina vilkastunut. Natsilehdet ovat maininneet 1.600 huomattua saksalaista virkamiestä, jotka ovat saaneet surmansa Minskissä ja sen lähetyksillä.

On kuvaavaa, että samana

päivänä, kun ensimmäiset Punaisen armeijan joukko-osastot astuivat Valko-Venäjän alueelle, valko-venäläiset isänmaanystävät surmasivat Minskissä hitleriläisen käskynhaltijan, Valko-Venäjän saksalaisen „ylikomissaarin“ Wilhelm Kuben, suuresta suustaan ja eläimellisestä raukkudestaan tunnetun natsikihon.

Nälkä tulee akselin hommissa

Lohjan pitäjän Koikylästä kotoisin oleva JR 101:n sotamies Martti Laaksonen kirjoittaa:

Ruokatilanne Suomessa on jo nykyään äärimmäisen kurja. Esimerkiksi vaimoni saa yhteensä 6 kiloa jauhoja ja ryyniä kuukaudessa. Lapset saavat vain 3½ kiloa. Olen varma, että ensi talvena tulee kova nälkä, varsinkin niille, joilla ei ole kylvöjä, mutta myöskin pienviljelijöille. Suurtilalliset sentään tulevat toimeen piilotamalla viljansa talven varalle.

Tänä vuonna jäi paljon viljoja korjaamatta rankkasateiden ja työvoiman puutteen vuoksi. Esimerkiksi Ilmaniemen kylässä Pukkilan talossa oli elokuun viimeisinä päivinä kaura, ohra

ja kesävehnä vielä korjaamatta, vaikka ne olivat täysin tuleentuneita ja varisivat maahan.

Kyllä se nyt linjoillakin tulee paljon kireämmäksi, kun ei saa paketteja kotoa. Tällä hetkellä vielä saadaan uutisperunoita, mutta pian nekin loppuu.

Pojat sanovat: „Näissä akselin hommissa ei muuta kuin polvet nälästä notkuu ja poski poskea lähenee“. Ja kyllä se niin onkin, ettei 400 gramman fanikalla ja muutamalla lusikallisella vesivelliä pitkälle potkita. Minä päätin, ettei ainakaan minua nälkään tapeta ja loikkasin tälle puolelle. Nyt ei minulla ole mistään puutetta eikä vaimoni tarvitse pienistä korttiansuksistaan minulle pihistää.

MITEN KÄY TALVELLA?

(Jatkoa 1. siv.)

vaan raskaiden tappioiden aiheuttamasta pakkoperääntymisestä, ankarasta kriisistä fascistisessä leirissä.

Typerien luulojen tilalle Punaisen armeijan „uupumisesta“ on nyt tullut murheellinen arvanlyönti siitä, missä Punainen armeija antaa seuraavan iskunsa, meneekö se Dnieprin yli ennen talven tuloa, vaiko vasta talvella j. n. e. Hyvin kuvaava on „Helsingin Sanomien“ äskettäin antama vastaus tähän kysymykseen. Pysähtyköön Punaisen armeijan kesähyökkäys missä tahansa, lausui lehti, siitä tulee ainoastaan lähtökohtauudelle talvihyökkäykselle.

Niin, siitä saatte olla varmoja! Mitä epäilystä siitä voi olla Stalingradin jälkeen, viime talven jälkeen ja tämän kesän an-

karan läksyn jälkeen? Jos saksalaiset nimittävät tämänkesäistä pakoretkettä „maailmanhistorian suurimmaksi perääntymistäisteluksi“, niin voidaan kuvitella, mitä he ja heidän suomalaiset liittolaispahasensa sanovat ensi talvena. Hehän ovat jo kaksi vuotta vakuuttaneet, että talvi juuri onkin todellista venäläisten hyökkäyssesonkia, ja että heidän oma aikansa on muka kesä...

Miten meidän käy talvella? kysyvät peloissaan itseltään Hitlerin suomalaiset rengit. Sinun, suomalaisen sotilaan, on tehtävä itsellesi sama kysymys? Silloin sinä et salli, että sotarikollisten vararikottunut kopla pakottaa sinut olemaan ampumahaudassa talven tuloon asti.

ASIASTA JOS TOISESTAKIN

KAKSI OLI MEITTIÄ VELJESTÄ ...

Ministeri Tannerin askeinen puhe, joka Ruotsissakin on todettu sodan vastustajien peloittelukseksi, on aiheuttanut vilkkaan keskustelun lehdissä. Suurrikkaiden äänenkannattaja, kokoomuslainen „Uusi Suomi“ kannattaa täydellisesti Tanneria, joka ärijuu kansalle: „Suu kiinni!“

„Uusi Suomi“ kehuu omaa Tanneriaan. Onhan se tunnettua, että herra Tanner on kokoomuspuolueen luottamusmies. Sosialidemokraattiksi itseään nimittävä hitleriläinen Tanner makaa saman peiton alla kokoomuslaiseksi itseään nimittävän hitleriläisen Linkomiehen kanssa. Linkomies, „Uusi Suomi“ kannattaa Tanneria siitä hyvästä, että Tanner kannattaa Linkomiestä. Käsikättä pesee, eikä korppi korpin silmää puhkaise.

MIKON KONSTI

Entisen akan konstit olivat monet. Mutta nykyisellä sotatilanneselostajalla Mikko Mäkiellä näyttää olevan yksi ainoa konsti.

Mikon konsti on seuraava: Selostaessaan itärintaman tapahtumia, Mikko koettaa kääntää kuuntelijainsa huomion pois niiltä suunnilta, missä saksalaiset kulloinkin saavat selkäänsä, ja saada yleisö tuijottamaan sellaiseen kohtaan, missä Punainen armeija ei toistaiseksi hyökkää. Mikko viittaa sormellaan tuohon kohtaan ja julistaa: „Tämä se on se ratkaiseva paikka, mutta täälläpä eivät bolshevikit pääsekään eteenpäin“.

Kun Punainen armeija aloitti hyökkäyksen Smolenskin suunnalla, Mikko ilmoitti: „Ei se Smolenskin suunta mikään tärkeä suunta ole. Vasta Vitebskin suunta alkaisi olla vaarallinen, mutta sielläpä eivät bolshevikit uskallakaan hyökätä“.

Oli kulunut muutama päivä, ja Punainen armeija aloitti riipen etenemisen Vitebskin suunnalla. Silloinpa Mikko äkkäsi,

N:o 85

N:o 85

että Zaporoshjen ja Melitopolin väliseltä rintamaloikolta ei ollut muutamaa päivää saapunut tietoja suurista taisteluista. Selvä juttu! Ja niinpä Mikko paasasi syyskuun 29 p:nä, että huomio, tuijottakaa kaikki sinne itärintaman eteläloikolle! Siellä on se ratkaiseva paikka. Ei siellä Vitebskin, Smolenskin, Kievin ja Krementshugin suunnilla mitään merkitystä ole.

Juuri niin menettelee Saksan päämajakin naurettavissa „tiedotannonvoimissaan“. Niin että se Mikon konsti ei oikeastaan olekaan Mikon, vaan saksmannin. Mutta saksmanninhan se on koko Mikonkin. Ja yhteistähän se on uskojien tavara...

PAPIN SUUSTA

Sotilaspastori Erkki Sarkamo lausui syyskuun 24 päivän iltana: „Olemme panneet toivomme sotakoneen voimaan ja valtiomme joutuneemme umpikujaan“.

Aamen! Miten tuosta umpikujusta päästään ulos vielä haudan alla puolen, sitä ei herra pastori sanonut. Me sanomme sen sulle, suomalaiset sotilaat:

Karatkaa rintamalta omaan maahanne tai antautukaa sotavangeiksi!

PALJONPUHUVA VUOKRA-ILMOITUS

Saksalaiset pyrkivät kaupunkien maaseudulle, sillä liittolaisten tuhoisat ilmahyökkäykset ovat tehneet elämän kaupunkien sietämättömäksi. Lehdissä on paljon seuraavanlaisia ilmoituksia:

Etsitään huoneita pieneltä talokunnalta, missä ei ole tehtäviä.

Voisi luulla, että ilmoituksen laatija haluaa hengittää raitista ilmaa. Kysymys ei ole raittiudesta, vaan neljän tonnin pommituksesta.

Kolmen yliolikkarin tervehdys entisille ruotutovereilleen Syvärillä



Sotamiehet Vilho Elo, Erkki Gustafsson ja Veikko Hänenen.

Te odotatte sodan loppumista, että voisitte työkykyisinä palata koteihinne. Mekin odotimme, kunnes lopulta hoksasimme itse lopettaa sodan kohdaltamme. Siihen ei tarvinnutkaan sen suurempaa vaivaa kuin rintamalinjan tälle puolelle siirtyminen. Tuon verran luulisi jokaisen viitsivän vaivautua henkensä pelastamiseksi.

Omakohtaisen kokemuksen perusteella olemme päässeet varmuuteen siitä, että Venäjällä sotavankeja kohdellaan erittäin ystävällisesti, annetaan riittävä ravinto ja taataan terveinä kotiin-paluu sodan loputtua, toisin sanoen kaikki se, mitä te siellä linjoilla toivottekin.

Kun Punainen armeija, joka nyt menestyksellisesti hakkaa Hitlerin miljoona-armeijoita etelässä, lähtee hyökkäämään myös Syvärillä, silloin me voimme vain surkutella kohtaloanne, mutta emme auttaa.

Kun jokainen teistä lopettaa sodan kohdaltaan, kuten mekin teimme, niin silloin loppuu sota koko Suomen kohdalta.

Siis alkää odottaa matkapassia maan rakoon tai raajarikkoi-sen korvike-elämää! Siirtykää ajoissa tänne tai painukaa Suomeen! Rohkea rokan syö, kaino kaikkensa kadottaa.

*Elo Vilho JR. 44. 1 patalja.
Erkki Gustafsson JR. 22. 1 patalja.
Veikko Hänenen JR. 22. 1 p.*

Etuoikeutetussa asemassa ovat ne suomalaiset sotamiehet ja upseerit, jotka vapaaehtoisesti antautuvat sotavangeiksi. Punaisen armeijan päällystön antamien ohjeiden mukaisesti heille myönnetään:

1. Lisätyt ruoka-annokset.
2. Majoitus erikoisleireillä, jotka sijaitsevat suotuisissa ilmastosuhteissa.
3. Etuoikeus ammatinmukaisen työn valinnassa.
4. Etuoikeus kirjeiden lähettämisessä omaisilleen Suomeen.
5. Kotiinpaluu ensi vuorossa Suomeen tahi johonkin muuhun maahan, johon sotavanki haluaa, heti sodan jälkeen.

SAKSALAISET „JUHLIVAT” KOTKASSA

„Moni äiti pistäisi kiittimet ristiin, jos kuulisi, että saksmannit ovat saaneet lähtöpassit Suomesta”

Kun saksalaisia tuli laivoilla Kotkan rantaan, niin kauppiatkin ojensivat heille auttavan kätensä tilaamalla suuret mää-



rät saksalais-suomalaisia sanakirjoja, jotta saksmannit saisivat tunnustaa „pyhää rakkautaan” rintamamiesten vaimolhin ja morsiamiin.

Kaupunginvaltuuston isät olivat pitäneet isällistä huolta siitä, että saksalaisilla olisi millä hurrata Kotkan naisia. Heille annettiin vallon ruhtinaalliset ostokortit. Vieläpä rintalapsille aiottu maitokin lahjoitettiin noille konnille.

Kotkan poliisimestari Havaa hääri saksalaisten sikojen apurina. Kun olin lomalla, yritti kolme saksmannia raiskata Itä-

sellä kadulla 15-vuotiaasta tyttöä poliisien läsnäollessa. Naapurit pelastivat tytön noiden roistojen käsistä. Pääsiäisen aikoihin saksalaiset ampuivat suomalaisen sotainvaliidin, joka yritti pelastaa heidän käsiään pikku tyttöä. Ampujat eivät joutuneet edesvastuuseen. Saksalaiset saivat rellestää Kotkassa kaikessa rauhassa. Ravintola „Barista” he ampuivat rapaukset alas.

Kotkan asukkaat vaativat poliisilaitosta ja kaupunginvaltuutusta ryhtymään toimenpiteisiin saksalaisten poistamiseksi Kotkasta. Mutta kaupungin herrat panivatkin syyn rintamamiesten vaimojen ja nuorten tyttöjen niskaan ja lähettivät nämä Ruotsinpyhtäälle pakkotöihin.

Sinne on lähetetty myöskin minun morsiameni Kaarina Kekäläinen, joten lomaillessani en häntä voinut nähdä. Samoin on käynyt monelle muulle rintamamiehelle.

Olen varma, että moni äiti pistäisi kiittimet ristiin, jos kuulisi, että saksalaiset ovat saaneet lähtöpassit Suomesta. Mutta kuten ylläkuvaillusta virkavalan menettelystä Kotkassa voidaan nähdä, niin sitä ei tee kukaan muu kuin rintamamiehet yhteisvoimin kotirintaman väestön kanssa.

RJP 5:n 1. kompp. stm.

Nykänen.

TYLSÄÄ PROPAGANDAHUMPUUKIA ELOKUVAKANKAALLA

„Mustan rykmentin” 23. pataljoonan kanttiinissa näytettiin tässä joku aika sitten elokuvaa „Oi, kallis Suomen maa”. Siinä kuvataan erään vaikeasti haavoittuneen rintamamiehen elämää sotasaaralasta pois pääsyn jälkeen. Eräs „jalomielinen” suurvaltonisäntä otti huoltaakseen invalidin ja antoi hänelle ilmaiseksi mökin ja maapalasan.

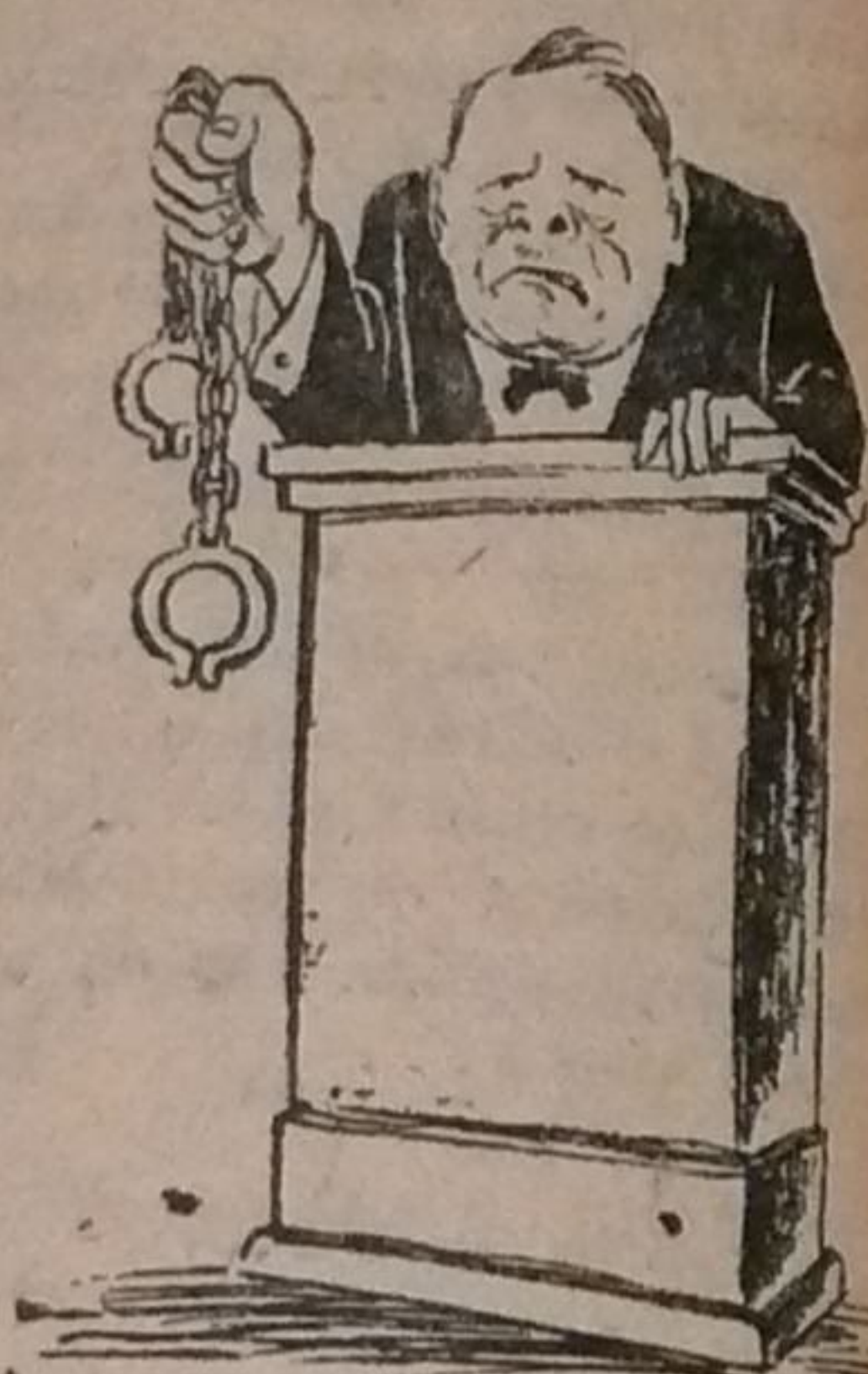
Tuokin elokuva on sotapropagandahumpuukia. Se oli ivaa sota-

invalidin kustannuksella. Todelisuudessa ei niin hyväsydämisää suurvaltonisäntä ole, jotka jakeilisivat ilmaiseksi mökkejään ja tiluksiaan invalidiille.

Ei tuollaisella propagandalla sotamiehiin vaikuteta. Suomalaisen sotamiehen tappeluhalu on jollanassa eikä se siitä nouse.

Vapaaehtoisesti sotavankenteen siirtynyt Aarne Riihelä, JR 101 23. patl.

HERRA MINISTERI
PUHUU KANSALLE



„Suomi on kansanvaltainen maa. Esimerkin vuoksi mainittakoon, että minäkin olen jo toimittanut vankilaan monia tuhansia kansalaisia, jotka eivät olleet yhtä mieltä minun kansani, heidän joukossaan sosialidemokraattiset kansanedustajat Wiikin, Sundströmin, Räisänen, Ampujan, Kaisa-Mirjam Rydbergin ja Meltin.

Hallitus nauttii Adolf Hitlerin ja Benito Mussolinin ehdotusta luottamusta. Sen takana on saksalainen sotaväki, S.S. ja Gestapo. Teillä ei pitäisi siis olla nokan koputtamista siihen, mitä hallitus tekee tai tekemättä jättää. Ette te moukat kuitenkaan ymmärrä hölynäköä niin korkeista asioista kuin sotasuhteet ovat.

Pitäkää siis leipäläpene kiinni ja muistakaa, että kyllä näitä kruunun kihloja riittää valtakansalle kansanvaltaisen maamme asukkaalle.”

Tällainen oli oleellinen sisällöksi puheessa, jonka ministeri Väinö Tanner piti syyskuun 24 pnä.

„Sylväliharvennus oikeaan ja vasempaan”, sanoi kokki kun kourallisen ryynejä pataljoonan vellipataan heitti.

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 86
1943

RINTAMALEHTI

Maanantaina
lokakuun 4 pnä

Kolmannen sotatalven kynnyksellä

Talven tuloon on ainoastaan jokunen viikko jäljellä. Kolmas sotatalvi on välittömästi edessä.

Saksalainen ei ole juossut karkuun eikä juokse vielä nytkään vapaasta tahdostaan, vaikka hitleriläinen propaganda koettaakin esittää sellaisessa valossa, kaunistellakseen edes hiukankin saksalaisten tappion häpeätä. Punaisen armeijan on täytynyt ja täytyy edelleenkin ajaa saksalaisia länttä kohti taistellen. Hitler, joka on jo tosiasiallisesti voitettu, haluaa tunnustaa itsensä voitetuksi vasta sotajoukkojensa täydellisen tuhon jälkeen.

Hän tulee sen saamaan. Punainen armeija on siihen valmis. Nyt, sen kaikille tunnetun suurlisen kohtalon jälkeen, joka on tullut saksalaisten „kesähyökkäys-ammattimiesten” osaksi, olisi suorastaan epämurkavaa todistella saksalaisten ja heidän liittolaistensa täydellisen tappion ja Punaisen armeijan täydellisen voiton kiertämättömyyttä. Eihän tässä niin hölmöjä olla, ettei tuota ymmärretä, sanoo jokainen järki-ihminen.

Talvi lähestyy. Sitä pahempi saksalaisille ja heidän kumppaneilleen! Saksalaiset sotilaat ja upseerit eivät ole unohtaneet eivätkä unohtaa milloinkaan Stalingradia. Stalingrad tuli Saksan armeijan paljon kehuttujen kesäläisten voittojen jälkeen. Mutta miten käy ensi talvena, kun Saksan armeijain parhaat joukko-osastot on nujerretty, höyhennetty, näännytetty ja masennettu mitä raskaimmissa kesäläisissä tappioissa? Kun Punainen armeija, vartuneena, karaistuneena ja harjaantuneena kuluu kesän mainehikkaiden hyökkäystaisteluiden koulussa, mittaamattomien voimiensa täydessä kukoistuksessa, varmana voitostaan, haluaa halusta tehdä välinsä selviksi kaikkien neuvostomaan anastajien kanssa? Kun englantilais-amerikkalaiset joukot, Punaisen armeijan uskolliset liittolaiset, sen esimerkin innoittamina, sen menestysten kannustamina, ovat jo taistelemassa saksalaisia fascisteja vastaan Euroopan mantereella? Kun fascistinen „akseli” on jo katkennut ja Italian kansa on jo yhtynyt siihen yhä laajentuvaan ja kiihtyvään taisteluun, jota Euroopan vapauttarakastavat kan-

sat — norjalaiset, tanskalaiset, jugoslaviaiset, kreikkalaiset ja muut käyvät hitleriläisiä pyöveleitä vastaan?

Suomalaiset sotamiehet ja upseerit! Jos te jäätte odottamaan Punaisen armeijan talvihyökkäystä, on kohtalonne kaikkea muuta kuin kahdeltavä. Talvi ei merkitse ainoastaan uutta Stalingradia saksalaisille, se on myöskin oleva teidän Stalingradinne. Te ymmärrätte itsekkin, että yksi Stalingrad riittää teille yllin kyllin. Teidän armeijastanne ei jää jäljelle muuta kuin surkuteltavat rippeet, jos te ette kykene itse, omilla tarmokkailla vaatimuksillanne, omalla joukkotoiminnallanne saamaan aikaan joukko-osastojenne viemistä pois Neuvostoliiton alueelta, jos te ette kykene pelastamaan henkeänne karkaamalla rintamalta tahi antautumalla Punaisen armeijan vangeiksi. Neuvomme teitä pitämään kiirettä, sillä ei ole olemassa mitään perusteita sellaisiin luuloihin, että Punainen armeija tulee vielä kauan sietämään teidän isännöimistänne neuvostomaalla.

Tämä ei ole mitään suostuttelua eikä agitatiota. Älkää luulko, että Punaisen armeijan on sääli maansa anastajia, saksalaisia enempiä kuin suomalaisiakaan. Jos te tahdotte kokea kaikki uuden sotatalven kauhu, jos te tahdotte olla mukana kokemassa oman armeijanne tuhon, jos te tahdotte punata verellänne Karjalankankia, niin tapahtukoon teidän tahtonne!

Meidän puheemme on varoitusvoimakkaan ja mahtavan vastustajan taholta, joka ei ole varma ainoastaan asiansa oikeudesta, vaan myöskin varma voitostaan. Syyttäkää itseänne, jos ette ole kenneet käyttämään hyväksenne suotuisaa tilaisuutta, joka ei enää koskaan palaa.

Menettelettepä te miten tahansa, Neuvosto-Karjala tulee joka tapauksessa puhdistetuksi hitleriläisistä ja mannerheimiläisistä anastajista viimeistä kolkkaa, viimeistä millimetriä myöten. Ja juuri tässä on asian ydin, josta teidän hallitusherranne eivät pääse yli eivätkä ympäri minkäänlaisella propagandakieräilyllä „kunniallisen rauhan” ja „Suomen riippumattomuuden” turvaamisesta.

PUNAINEN ARMEIJA ETENEE LÄNTTÄ KOHTI

Neuvostoliiton Tiedotustoimisto ilmoittaa kolmen viime päivän taisteluista Neuvostoliiton—Saksan rintamalla.

● Lokakuun 1 päivänä. Mohilevin suunnalla neuvostojoukot, kehittäen edelleen hyökkäystään, ylittivät Sosh-joen ja valtasivat Tsherikovin kaupungin sekä yli 340 muuta paikkakuntaa. Homelin suunnalla hyökkäys jatkui. Yli 100 paikkakuntaa on vapautettu saksalaisista. Vitebskin suunnalla neuvostojoukot valtasivat 20 asutuskeskusta.

● Lokakuun 2 päivänä. Tamanin niemimaalla Punaisen armeijan hyökkäävät joukko-osastot ovat vallanneet muutamia vihollisen voimakkaasti linnoitettuja puolustustukikohtia. Homelin suunnalla on vallattu yli 50 paikkakuntaa ja Mohilevin suunnalla 270 paikkakuntaa.

● Lokakuun 3 päivänä. Homelin ja Mohilevin suunnalla jatkui kiivaita hyökkäystaisteluja. Päivän kuluessa vallattiin 70 uutta asutuskeskusta.

Saksalaiset Punaisen armeijan hyökkäyksestä

— Väapeli Schmidt: „Niin, nyt minä tiedän sen, että Venäjä on ehtymättömien reservien maa ja että sitä on mahdollon voittaa“.

— Ylijefreitteri Bernhard Günther: „Menemme maata ja odotamme, mitä tulee. Suoraan sanoen, odotamme kuolemaa“.

— Sotamies Fritz Stumpf: „Kuinkahan me pääsemme Berliiniin ennen talven tuloa“.

— Jefreitteri Keller: „Stalinsgrad kaivelee minua vieläkin“.

— Jefreitteri Rudolf Fürich: „Venäläinen on hirveä vihollinen, jota me emme voita koskaan“.

„Naimattomista“ leipäsusista YNNÄ MUISTA SEN SORTIN IHMISISTÄ

Täällä murheen laaksossa koettaa kukin huvittaa kanssaihmiään niin henkevästi kuin parhaiten taitaa.

Herrat Ryti, Linkomies, Tanner ynnä muut helsinkiläiset vitsiniekat kututtelevat aika-laistemme nauruhermoja vinoilemalla, että Suomella ei muka ole mitään tekemistä Hitlerin sodan kanssa ja että Linkomiehen hallitus ei mukamas olekaan missään sotaliitossa Saksan kanssa!

Tuo on oikeastaan se sama vitsi, jonka kuuluisa saksalainen taiteilija Heinrich Zille on ker-

herrasmiehen kanssa, eli samassa taloudessa, makasi saman peiton alla ja siitti lapsen toisensa jälkeen.

Viedessään viidettä lastaan pappille ristittäväksi, nainen selittää yhä edelleenkin olevansa naimaton.

„No miksette sitten mene sen miehen kanssa oikein avioliittoon?“ kysyy pappi nuhdellen.

„Asia on sillä tavalla, herra pastori“, nainen vastaa, „se mies ei miellyt minua“.

Suomen armeija on käynyt kolmatta vuotta sotaa Saksan rin-

tonut elähtäneestä „naimattomasta“ naisesta, joka vuosikautsia vietti säännöllistä yhdyselämää saman

nalla ja käy edelleenkin, yhdessä kompuksessa saksalaisten „aseveljiä“ kera, saksalaisella sotakalustolla ja materiaalilla, Saksan päämajan yleisten suunnitelmien puitteissa. Saksmanni komentelee Suomessa, kuten ainakin isäntä omassa talossaan. Eikä Suomen sotapropagandakaan ole muuta kuin suomen kielelle käännettyä natsipropagandaa. Se valehtelee niinkuin Berliinistä määrätään.

Toisin sanoen, Mannerheim, Ryti, Walden, Linkomies ja Tanner ovat jo vuosikautsia maanneet saman peiton alla saksmannin kanssa. He menivät mainitun herrasmiehen kanssa yksin leipiin ja lihoihin heti Moskovan rauhan jälkeen ja alkoivat siittää lapsia, toisen toistaan ruumiimpia ja hirvittävämpiä epäsiikioita. Synnin ensimmäinen he-

Italiasta

Englantilais-amerikkalaiset joukot ovat taistellen vallanneet Napolin ja etenevät pohjoista kohti. Peräntyessään Napolista saksalaiset raakalaiset ovat tapansa mukaan ryöstäneet ja hävittäneet kaupungin, jättäen jälkeensä rauniot.

MITEN TALVELLA KÄY?

Saksalaiset sotilaat ovat hyvin levottomia talven lähestyessä. Punaisen armeijan kesähyökkäys pakottaa monet sotilaat tekemään johtopäätöksen, että uusi talvi tuo tullessaan suuria tappioita ja päättyy Saksan täydelliseen perikatoon, sitäkin suuremmalla syyllä, kun toisen rintaman muodostaminen lännessä tunnustetaan kiertämättömäksi.

Aliupseeri Kurt Pausch sanoo: „Sotilaat luottivat siihen, että kesällä 1943 sota päättyi

voittoon. Nyt kesä on päättymäisillään, mutta sota loppua ei näy. Tulevaisuus synkkä: Edessä on Venäjän vii“.

Moottoritykin komentaja Otto Heitz: „Sotilaat juttelivat, että meitä lyödään kesällä, niin sitten tapahtuukaan talvel-

Sotamies Paul Frantz: „Saksan armeija ei enää kykene hyökkäämään. Talvella sitä odottaa vielä suurempi hyökkäys kuin kesällä“.

Jefreitteri Heitz Krischnik:

Sotilaat pelkäävät talvea. Kaik-

ovat varmoja siitä, että vel-

iset alkavat talvella voimakkaan hyökkäyksen ja saksalaiset tulevat taas peräntymään. Sotilaat käsittävät ase-

nsa toivottomuuden. Saksa häviämään tämän sodan, kuin se hävisi vuonna 1918“.

Sotavankien nimiä ei julkaista ilman heidän suostumustaan

oli saksalaisen sotaväen kuljetus Suomeen. Toisen nimi oli Sota. Kolmas, nimimäinen ja viimeinen, kaik-

malainen, tekee tuloaan niin kopina kuuluu. Sen nimi Tappio.

Mutta noiden rumilusten mam-

(mannerheimiläis-rytiläinen sotuskonkaronkka) väittää, et-

hän tässä missään avioliit-

olla. Mehän muuten vaan pidetty lystiä...

linkomiehet koettavat suotta

leimata itseään naimattom-

leipäsusiksi ja parjata saksmannin kanssa siittämiaän kaunon-

ia apäralapsiksi. Kun vaka-

ni puhutaan eikä suotta koke-

ta, niin kyllä se on ihan lail-

rauhan jälkeen ja alkoivat siit-

tää lapsia, toisen toistaan ru-

mempia ja hirvittävämpiä epä-

sikiöitä. Synnin ensimmäinen he-

Sotavankien kirjeitä kotiin

Neuvostoliitossa olevien suomalaisten sotavankien pyynnöstä julkaisemme heidän kirjeitään kotiinsa. Pyydämme lukijoita lähettämään kirjeet niissä mainituilla osoitteilla edelleen.

Emäntä Selma Pasanen, Viitasaari, Koskelaan pp.

Äiti Rakas!

Parhaat terveiset lähetän sinne kotia täältä, että hyvin voin ja saan ruokaa kolme kertaa päivässä. Täällä on hyvä kohtelu. Sodan loputtua pääsen sinne kotia. Sanokaa kaikille tutuille terveisiä! Näitä piirteli poikanne Matti.

Stm. Matti Pasanen, JR 5 1. pataljoona, 3. kompp. 3. joukkue.

Olga Torssonen, Soanlahti, Kuikka.

Terveiset täältä Neuvostoliitosta. Olen suurella sotavankileirillä. Hyvin on aikani kulunut. Me, sotavangit, työskentelemme monenlaisissa töissä, mihin kukin pystyy. Kun sota loppuu, niin pääsemme täältä kaikki terveinä kotia.

Johannes.

Sotamies Johannes Torssonen, 5. rajajääkäripataljoona, 1. komppania.

Saksan ja muiden fascististen maiden yhteinen sopimus sotaliitosta kansanvaltaisia maita vastaan. Ja sen paperin alla ko-meilee Suomenkin hallituksen puumerkki.

Mutta mitäs me näistä muodollisuuksista. Asian tosiasiallinen puoli, jonka jokainen huomaa, on se, että Linkomies hallituksineen makaa edelleenkin saksmannin kanssa saman peiton alla, joka on hakaristein kirjailtu. Jos he vielä nytkin valittavat olevansa naimattomia, niin on heille sanottava:

No menkää sitten herran nimessä viimeinkin sellaiseen avioliittoon, joka pätee! Ei niistä saksmannin tähteistä kuitenkaan kukaan huoli.

Taavetti Tietäväinen.

Emäntä Lovisa Toivonen, Seivästö, Toivola.

Rakas äiti ja velipojat!

Olen joutunut Puna-armeijan vangiksi. Mutta alkää surko puolestani, sillä siihen ei ole mitään syytä. Olen terveinä. Ruokaa on tarpeeksi ja hyvää. Ei ole mitään valittamista. Rauhan tultua saamme jälleen tavata. Siis jälleennäkemisen toivossa, rakkain terveisin, teitä muistaen

Niko.

Sotamies Niko Toivonen, 1 Kpk 4123.

Rouva Helga Nyholm, Järvenpää, Kellokoski.

Rakas äiti.

Monet rakkaat terveiseni teille täältä Venäjältä. Olen tallella ja voin mitä parhaiten. Haavoituin Pokonvaarassa hyökkäyksessä ja antauduin sotavangiksi. Sanokaa kaikille tutuille terveisiä. Toivon, että voisitte yhtä hyvin kuin minäkin ja että pian saisin taas nähdä teitä. Terveisin

Jalo.

Sotamies Jalo Nyholm, RJP 5 2. kompp.

Emäntä Aino Meski, Kirvu, Sairala as. Hannukkala.

Rakas kotiväki!

Terveiseni täältä Neuvostoliitosta teille sinne kotia. Olen elossa ja voin oikein hyvin. Olen sotavankina, mutta täällä kohdellaan hyvin. Saan ruokaa ihan riittämiin. Täällä on paljon muitakin Suomen poikia. Kun sota loppuu, tapaamme jälleen. Siis kuulemiin siihen asti. Monin rakkain terveisin

Jouko.

Sotamies Jouko Meski, RJP 5 1. kompp.

LAHTARIT JA PUNAKAARTILAISTEN POJAT

Sodan alusta alkaen on Suomen sotapropaganda katsonut asiakseen silloin tällöin julistaa Suomen valkoisen hallituksen aikovan maksaa avustusta vuonna 1918 kaatuneiden punakaartilaisten leskille, vieläpä alaikäisille lapsillekin (!). Tätä aikomusta on mainostettu mittamattoman jalomielisyyden ja kaikkensauhraavan asevelhengen huippusaavutuksena. Ilmoitettiinpa tämän vuoden alussa hallituksen tehneen jo päätöksenkin asiasta. Mainittiinpa vielä avustussumman suuruuskin — 200 markkaa kuukaudessa, eli siis yhtä paljon kuin ei mitään.

Tuotakaan mitätöntä almuja ei ole kukaan saanut. Mutta mainosmestarit eivät lyö lossiksi. Propaganda-aseveli Jahvetti piti tästä tekstistä taas uuden propagandasäärnan syyskuun loppupuolella, kehuen kuinka huijaavaa vauhtia tämä juttu luis-taa, kun anomuksia on ollut 5.700 ja niistä on vajaassa vuodessa ehditty käsitellä melkein puolet, joista 600 on hyljätty.

Propaganda-aseveljet r.y., joka tätä alaansa kuuluvaa juttua näkyy „hoitavan“, ei viimeisissä jorinoissaan ole sentään iljennyt enää mainita niistä arvoituksellisista „alaikäisistä lapsista“, jotka ovat syntyneet vuonna 1918 ja aikaisemmin! Mutta pilkka on pilkkaa. Vielä tänäkin päivänä pitää täysin paikkansa se, mitä eräs 6. Rajajääkäripataljoonan entinen sotamies, lahtariterrorin uhrina kuolleen punakaartilaisen poika kirjoitti tässä lehdessä tämän vuoden tammikuun 28 päivänä, Suomen kansalaissodan alkamisen vuosipäivänä:

„Kysymyksessä ei ole punakaartilaisten leskien auttaminen, vaan propagandahumpuuki, karkea pilanteko lahtareitten murhaamien punakaartilaisten omaisten kustannuksella.

Meitä, punakaartilaisten poikia ja meidän äitejämme ei petetä moिसella humpuukilla. Eikä meitä myöskään osteta 200 markalla”.

ELÄINKUNNASTA

„Meidän rykmenttimme upseerien keskuudessa kerrottiin kenraali Heinrichin pienessä hiprakassa ollessaan sanoneen Mannerheimiä „Suur-Suomen suur-aasiksi”.

Sotavankina olevan upseerin kuulustelupöytäkirjasta.



Aasi: „Minä en pistä miekkaani tuppeen, ennenkuin olen luonut suuren ja mahtavan aasian valtakunnan”.

SAKSMANNI SAA MITÄ KUULUU

Eräs sotavanki kertoo:

„Kotkalainen raskaan keskisarjan nyrkkeilijä Piiparinen hakkasi „pihviksi“ erään saksalaisen upseerin, joka oli julennut tulla hänen asuntoonsa. Poliisit saivat kantaa „maailmanvalloittajan“ pois Piiparisen asunnosta”.

Kosto on suloista, ja on selvä juttu, että saksalaisia roistoja, jotka vetelehtivät selustassa metsästellen rintamamiesten vaimoja ja morsiamia, on annettava turpiin, niinkuin nyrk-

keilijä Piiparinen teki ja niin kuin ovat tehneet sadat muutkin. Mutta se ei vielä pelasta kansaa saksalaisten ikeestä. Suomalaisen sotilaan sietää ottaa oppia uljaista tanskalaisista, norjalaisista, ranskalaisista, kreikkalaisista ja serbialaisista isänmaallisista, jotka lyövätkin saksalaisia armotta joukkokassassa. Siellä ei saksalaisia lyö ainoastaan joku yksilö henkilökohtaisesti kärsimästään väistyksestä, vaan heitä vihatta ja lyö jokainen kunnan kansalainen.

SOTILAAN ÄÄNI

RINTAMALEHTI

Torstaina
lokakuun 7 pnä

Nyt on otollisin aika rintamalta karkaamiseen

HUKKUVA TARTTUU OLJENKORTEEN

Mainitsimme aikanaan „Uuden Suomen“ ja „Helsingin Sanomien“ kirjoituksista, jotka kuvastivat noiden hallituslehtien väkähästä Punaisen armeijan vallan hyökkäyksen johdosta. Verrattain avomielisesti nuo lehdet ilmaisivat katkeran pettytyksensä siitä, että heidän armoaan liittolaisensa Hitler-Saksan miljoona-armeijat yhä vain jatkavat „liikehtimistään“ länttä kohti, vaikka niiden odotettiin hukkuvan vallan toiseen suuntaan. „Osat ovat vaihtuneet“, huokasi „Uusi Suomi“ murheellisesti. Ja „Helsingin Sanomat“, joita edellistä sotatallvea muistellen, puhkesi puhumaan siitä jatkavasta aavistuksesta, että vaikka Punaisen armeijan kesähyökkäys kielirikon tultua ehkä jähmettyikin jollekin määrätylle ajalle, niin tuo linja on varmasti vain lähtöasemana uudelle entistä peloittavammalle hyökkäykselle.

Mainitessamme tuosta muut-
tuneesta äänestä hallituslehtien
sillossa, varoitimme samalla
ajaa innostumasta luulemaan,
että Helsingin herrat osaavat ja
tietävät myös tehdä oikeat
päättökset tilanteesta, joka
meidän oman tunnustuksensa
mukaan on täydellisesti muut-

Neuvostoliiton sotavankileiriltä N:o 158



„Kun ruumis on ravittu, niin sielu kaipaa tupakkaa“, tuumivat pojat vuolesskellen itselleen piipunnysia visakoivusta. Löytyykö tuttavita heidän joukostaan?

„Saksalaiset on lyöty takaisin sinne, missä he olivat kaksi vuotta sitten”

Englantilaiset ja amerikkalaiset lehdet Punaisen armeijan hyökkäyksestä.

Reuterin tietotoimiston sotatilanekatsausten laatija Ferguson toteaa, että Punaisen armeijan pääsyyllä Dnieprille on valtava sotilaallinen merkitys. „Venäläiset kenraalit“, kirjoittaa hän, „ovat osoittaneet tavatonta joustavuutta ja taitoa pääiskun siirtämisessä yhdellä lohkolta toiselle, missä suotuista tilanne on luonut parhaat mahdollisuudet menestykselliselle iskulle”.

Tunnettu amerikkalainen havainnoitsija William Shearer lausui radiopuheessaan:

„Venäläisten suurhyökkäys on viime viikkojen aikana kehittä-

(Jatkuu 2. siv.)

(Jatkuu 2. siv.)

Hukkuva tarttuu oljenkorteen

(Jatkoa I. siv.)

tunut. Huomautimme silloin Suomen vallanpitäjille ominaisesta pöyhkeydestä. Kuinka? Hekö, ylväät ja mahtavat „valloittajat“, suurkerskurit, jotka vuodesta 1918 alkaen ovat uhoilleet kylässä ja kotona, etteivät pistä miekkaansa tuppeen, ennenkuin ovat piirtäneet sillä „Suur-Suomensa“ rajat kauas, kauas naapurimaan alueelle, hekö pyöritäisivät nyt pyhät sannansa, tunnustaisivat oman seikkailupolitiikkansa karilleajon? Ei, sitä ei heiltä tarvitse odottaa. Heiltä voidaan odottaa ainoastaan kaikkein pahinta — hävityn sodan pitkittämistä, kunnes romahdus on tullut.

Tämän tietäen sanoimmekin lukijalle, että nuo seikkailijat ja uhkapelurit odottelevat kaihota, sydän kurkussa, edes väliaikaista saksalaisten perääntymisen pysähtymistä, voidakseen tarrautua siihen niinkuin hukkuva oljenkorteen.

Niin on käynytkin. Kun Saksan päämaja kerskailee sillä, että sen joukot eivät vielä ole juosseet karkuun Dniepriltä, on Suomen sotapropaganda jo kiirehtinyt toittamaan Punaisen

armeijan hyökkäyksen „heikentymisestä“.

Tulevaisuus on osoittava, että nuo toiveet pettävät vielä perusteellisemmin kuin kaikki aikaisemmat.

Mutta kysymyshän onkin vain propagandasta. Kysymys on tällä haavaa ennen kaikkea vitkutustaktiikasta, jotta suomalainen sotamies saataisiin luisumaan aunteen talvisotaan. Sitten kun talvi on tullut ja lumi peittää maan, kun jalan jäljet ja suksen ladut jäävät hangelle, voidaan sotamiehiä peloitella alvan uudella ponnella rintamalta karkaamasta ja Punaisen armeijan puolelle siirtymästä. Kunhan vain saataisiin siihen saakka jotenkuten pumpatuksi sotamiehiin jonkinlaista toivon kipinää. Tällaisia ovat propagandaherrain nykyiset laskelmat.

Sotilaat! Älkää antako pettää itseänne moisella vitkutuspropagandalla! Nyt on toiminnan aika. Nyt on edullisin hetki rintamalta karkaamiseen ja Punaisen armeijan puolelle siirtymiseen.

„Saksalaiset on lyöty takaisin...“

(Jatkoa I. siv.)

tynyt sellaisella nopeudella, että me emme oikeastaan ole ehtineet tajutakaan sitä, että saksalaiset on lyöty takaisin sinne, missä he olivat kaksi vuotta sitten“.

Amerikkalainen aikakauslehti „Foreign Affairs“ kirjoittaa: „Koko maailma on nyt tullut huomaamaan Punaisen armeijan todellisen mahtavuuden“. Edelleen lehti toteaa „valtavan puolustus- ja hyökkäyssuunnitelman johdonmukaisen kehityksen marsalkka Stalinin johdolla. Esimerkki Stalinin päättäväisyydestä ja rohkeudesta oli hänen päätöksensä puolustaa Stalingradia loppuun saakka“.

„MAAILMANHISTORIA ON MENETTÄNYT MERKITYKSENSÄ“

Saksan suurisuisen propaganda-ministerin tohtori Göbbelsin viime sunnuntainen puhe sisälsi m.m. seuraavan neronleimauksen:

„Jos me kärsisimme tappion, niin maailmanhistoria menettäisi kaiken merkityksensä ja lojikansa“.

Niin. Kyllä kai se nyt sitten pitänee uskoa, että maailmanhistoria on menettänyt kaiken merkityksensä, sillä saksammi on auttamattomasti hävinnyt pelinsä.

Tohtori Göbbelsin suomalaiset hengenheimolaiset ovat tietysti myöskin sitä mieltä, että maailmanhistoria on menettänyt merkityksensä, kun he eivät saakaan kruunata sitä „mahtavalla ja suurella Suomellaan“. Niinhän se on aina tässä maailmassa. Olihan Jukolan Juhaninkin mielestä koko taivaan valtakunta menettänyt merkityksensä, kun hän ei saanutkaan Männistön muorin Venlaa.

„PITÄÄ MENNÄ MIKKELIIN JA PANNA PÄÄMAJA MATALAKSI“

„Noin puhuttiin 5. rajajääkäripataljoonan poikien kesken“, kertoo muuan sotavanki, „minun siellä palvellessani. Se on tietysti jalo ajatus, sillä siellä Mikkeliissä se istuu Mannerheimin ja monet muut sotarikolliset. Mutta kun olen lähemmin tutustunut, olen huomannut, että nuo puheet Mikkeliin menosta olivatkin joutavaa intoilua. Miksi lähteä merta kauemaksi kalaan? Onhan siellä lähempänäkin matalaksi panna — aluksi. Onhan siellä RJP:ssäkin monta sotahullua

ASIASTA JOS TOISESTAKIN

miesten tapattajaa. Ja kun yhdessä paikassa pannaan reippaasti oppinaksi, niin kyllä se tarttuu muihinkin osastoihin kuin tuli pappuroihin. Siitä se vyöryy Mikkeliin ja Helsinkiin asti“. Näin sanoo RJP 5:n sotamies. Järkevästi haasteltu!

NATSI-LAISET JÄLKIPELURIT

Tunnettu hitleriläinen agitaattori Hans Fritsche sanoi äskettäin Berliinin radiossa: Saksan armeija perääntyy, sitä ei kuitenkaan kiellä. Mutta merkitseekö perääntyminen tappiota? Ei, se tapahtuu ainoastaan siitä syystä, että Saksan sotilasjohto on päättänyt lyhentää huoltoyhteyksiä (!)

Sanotaan, että Fritschen tilantarkastus löi kaikki kuuntelijat alikällä. Eräs nainen oli saanut hermokohtauksen ja päästännyt hysterisen haudon: „Jos lyhyet huoltotiet ovat edullisimpia, niin miksi te sitten lähditte Volgalle?“

MIKÄ JÄRISEE?

Eräs saksalainen sotamies kirjoitti kotiinsa Smolenskin taisteluista:

„Kauheata! Tämä on kuin maanjäristystä“.

Mutta se ei ollut maanjäristystä. Siinä järisi kuuluisa Saksan armeija, ja se järisi pelosta.

TOVERILLISIA NEUVOJA

Turusta kotoisin oleva 3. prikaatin 14. komppanian 3. joukkueen sotamies Tauno Heino kertoo:

Eräs vuonna 1923 syntynyt 13. komppanian poika ampui käsiarteensa. Ruudinsauhu mustutti lumipuvun hihan. Majuri Lindgren kutsui pojan rivistön eteen ja haukkui häntä siitä, että oli tahallaan haavoittanut itseään. Päästäkseen pois rintamalta. Ranskan kieltäminen korsi korsi ja pyytämään pojilta anteeksi, että oli muka rikkonut aseveljeyden sääntöjä.

Kun poika kersantin kanssa kiersi korsi korsi, sai hän kansi kansi toisilta sotamiehiltä lauseita — mutta ei siitä, että

SOTAVANKIEN KIRJEITÄ

Neuvostoliitossa olevien suomalaisten sotavankien pyynnöstä julkaisemme heidän kirjeitään omaisilleen ja ruotutovereilleen. Pyydämme lukijoita lähettämään kirjeet niissä mainituilla osoitteilla edelleen.

* * *

JR 44 1. patl. kranaatinheitinjoukkue

11. työpataljoonan pojille

Alikersantti
ERKKI LUMPEELLE

Lähetän sinulle ja pojille terveiseni täältä Neuvostoliiton sotavankileiriltä. Voinut olen vallan hyvin ja aika on kulu-
nut rattaissa.

Muistatkos, Erkki, kun sanoit meille, että jos Saksa ei tänä kesänä voita, niin ei se voita koskaan. Kesä on mennyt ja saksammi on saanut selkäänsä. Jos tahdot olla johdonmukainen sanoissasi, niin on sinun nyt sanottava pojille, että Saksa on hävinnyt sotansa ja sen mukana myös Suomi. Ja koska asianlaita näin on, niin eikö olekin järkevää lopettaa linjoilla värjöttäminen ja siirtyä tälle puolen, kuten minäkin tein.

Vilho Elo.

JR 44 1. pataljoonan kranaatinheitinjoukkueen entinen sotamies.

Terve, miehet!

Lähetän teille terveiseni täältä Neuvostoliitosta. Jouduin elok. 4 p:nä venäläisen partion vangiksi. Minun kohdaltani on nyt sota lopussa. Täällä on kohtelu ihmisellistä. Kotiinpaluu sodan loputtua taataan. Olettekos, pojat, ajatelleet tulevata talvea, kuinka ankaraksi se muodostuu, jos se vielä täytyy sodan merkeissä viettää. Kyllä olis jo korkea aika ruveta vaatimaan sodan lopettamista.

Eero.

Sotamies Eero Venäläinen,
11. erillinen työpataljoona.

Väinö Gustafsson,
Helsinki,
Mannerheimintie 15.

Terve, kotiväki!

Terve taas pitkästä ajasta kun en ole kirjoittanut mitään teille. Olen nyt Neuvostoliitossa. Tulin tänne 5 pv huhtikuuta vapaaehtoisesti kenenkään huomaamatta. Voin hyvin ja varmasti paremmin kuin te siellä Suomessa nykyään. Minä olen iloinen, kun tuln tehneeksi päätöksen tänne siirtymisestä. Nyt näette minut sodan jälkeen terveenä kotona. Kertokaa tutuille paljon terveisiä, että voin hyvin ja että sodan loputtua tavataan. No hei sitten taas!

Erkki.

Stm. Erkki Gustafsson
JR 22 1. patl. 3. kompp.

SOTAVANKIEN NIMIÄ

EI JULKAISTA
ILMAN HEIDÄN
SUOSTUMUSTAA

Väkipakolla parem-
mille ruoille



Reino Olavi JOUKAMO

Suomen kansanhuoltominis-
teriön virkailijan, toimistosil-
teeri Nikolai Joukamon (ent.
Berdejefin) polka, suojeluskun-
talainen Reino Olavi Joukamo,
joka palveli alikersanttina 3.
prikaatin 1. pataljoonan kone-
kiväärikomppanian 1. jouk-
kueessa, kirjoittaa:

„Ilmetellä täytyy sitä, että
minä nyt sotavankina ollessani
saan syödä paremmin kuin
Suomen armeijassa. Siellä mi-
nä sain kahdesti päivässä ruo-
kaa, mutta täällä kolmasti
päivässä.

Aamusella saan puuron ja
teen sokerin kanssa sekä 200 gr.
leipää. Päivällä saan kaksi
ruokalajia ja 200 gr. leipää.
Illalla taas puuron ja teen
sokerin kanssa sekä 200 gr.
leipää. Leipä on puhdasta ruis-
ja vehnäleipää. Näin ollen mi-
nun vangiksi joutumiseni mer-
kitsi sitä, että minut tuotiin
väkipakolla huonoilta keitto-
ruoilta ja akanaleivältä ras-
vaisemmille keitoille, paksum-
mille puuroille ja, mikä tär-
keintä, puhtaalle leivälle. Mut-
ta niillä, jotka ovat tulleet
tänne vapaaehtoisesti, näkyy
olevan vieläkin paremmat
ruoat”.

PARTIOSTA PUNAISEN ARMEIJAN PUOLELLE

Lapinlahden Onkiveden ky-
lästä kotoisin oleva JR 30 3.
patl. 7. komppanian entinen
lääkintämies alikersantti Au-
gust Taavetti Lapveteläinen
kirjoittaa:

Minä olin kyllästynyt suoma-
laisten sotamiesten järjettömään
tapatukseen. Jo pitemmän ai-
kaa suunnittelin Punaisen ar-
meijan puolelle siirtymistä. Lo-
pullisen päätöksen tein sen
inhoittavan petomaisen teon
jälkeen, jonka komppaniamme
päällikkö luutnantti Seppo
Rusanen pakotti minut suo-
rittamaan. Huhtikuun 25 pñä
Rusanen määräsi minut hakkaa-
maan kirveellä kaatuneen puna-
armeijalaisen pään, koska hä-
nen morsiamensa piti saada
puna-armeijalaisen pääkallo
häälahjaksi.

Kaikkein varmimmaksi linjo-
ja ylittämiskeinoksi minä kat-
soin partioretken. Siksi il-
moittauduinkin vapaaehtoisesti
partioon. Tultuamme linjojen
tälle puolen, erkanin hiljaa
joukosta ja kävelin puna-armei-
jalaisten aseisiin, missä minut
otettiin ystävällisesti vastaan.

Tätä keinoa suosittelen muil-
lekin Suomen armeijan sotilail-
le. Ilmoittautukaa joukolla va-
paaehtoisesti partioon! Ylitet-
tyänne rintamalinjan te olette
tilanteen herroja. Jos joku up-
seeri tai joku sen kätyri panee
vastaan, niin pankaa ne äijät
mataliksi tai sitokaa heidän kä-
tensä selän taakse ja taluttakaa
Punaisen armeijan puolelle.

Alikersantti

A. T. Lapveteläinen.

HUUMORIA

Berliinistä tiedoitetaan:

Saksan sotakorkeakouluun on
otettu neljä uutta opettajaa:

1. Kenraali Winter, joka luen-
noi aineesta: „Miksi talvella on
niin vaikea taistella venäläisiä
vastaan”;

2. Kenraali Hinter, joka luen-
noi aineesta: „Miksi keväällä

on niin vaikea taistella venä-
läisiä vastaan”;

3. Kenraali Pinter, joka luen-
noi aineesta: „Miksi kesällä on
niin vaikea taistella venäläisiä
vastaan” ja

4. Kenraali Flinter, joka luen-
noi aineesta: „Miksi syksyllä on
niin vaikea taistella venäläisiä
vastaan”.

SANOJA JA TEKOJA

Tämän vuoden elokuun en-
simmäisinä päivinä Saksan ra-
dio julisti, että Orel on saksala-
isen puolustuksen lujuuden
vertauskuva.

Elokuun 5 päivänä neuvosto-
joukot valtasivat Orelin.

Elokuun puolivälissä Hitler
kävi Harkovissa ja piti pu-
heen, jossa hän sanoi: „Jou-
me luovumme Harkovista, niin
me häviämme sodan”.

Elokuun 23 päivänä neuvos-
tojoukot valtasivat Harkovin.

Saksalaiset panivat suurin
toiveita Donetsin kaivosalue-
eseen, nimittäen sitä „itäiseksi
Ruhriksi”.

Syyskuun 8 päivänä Punai-
sen armeija valloitti saksalai-
silta takaisin Donetsin laakion.

Kaksi vuotta sitten, jolloin
saksalaiset joukot valloittivat
Smolenskin, Göbbels kirjoitti:
„Smolensk on murrettu ovi.
Saksan armeija on avannut
itselleen tien Venäjän sisä-
osiin. Sodan lopputulos on rat-
kaistu”.

Syyskuun 25 päivänä Punai-
sen armeijan joukko-osastot
valtasivat Smolenskin, avaten
itselleen tien hyökkäyksensä
kehittämiseksi länttä kohti.

SOTILAAN ÄÄNI

RINTAMALEHTI

Sunnuntaina
lokakuun 10 pñä

Hyökkäys jatkuu

Dniepr ylitetty. — Kubanin sillanpääasema hävitetty. — Saksalaisten
puolustuslinjat murrettu Velikie Lukin eteläpuolella. — Hyökkäys
alkanut Olhavan rintamalla.

NEUVOSTOLIITON TIEDOITUSTOIMISTON OPERATIIVISISTA TIEDONANNOISTA

Lokakuun 7 pñä. Tauon jälkeen, joka oli välttämätön huolto-
voimien siirtämiseen lähemmäksi rintamalinjaa, neuvostojoukot
ovat uudelleen aloittaneet hyökkäystäistelut saksalais-fascistisia
joukkoja vastaan koko rintamalla Vitebskistä Tamanin
rantaan saakka.

Pohjois-Kaukasian rintaman joukot hävittävät menestykselli-
sti vihollisen sillanpääasemaa Tamanin niemimaalla. On val-
tu Tamanin kaupunki ja satama sekä Vyshestebljev-
ajan, Ahatanizovskajan, Golubitskajan, Semen-
kin, Sennajan, Primorskin ja Solenyn suuret
asutuskeskukset. Niitä vihollisjoukkoja, joita ei ole ehditty eva-
kuoida, tuhotaan.

Dnieprin keskijuoksun varrella neuvostojoukot ovat menes-
yksellisesti menneet Dnieprin yli ja valloittaneet sillanpääasemat
useissa paikoissa: Kievin pohjoispuolella, Perejaslavin
eteläpuolella ja Krementshugin kaakkoispuolella. Saksala-
iset tekevät Dnieprin yli menneitä neuvostojoukkoja vastaan
vastaahyökkäyksiä, jotka lyödään takaisin saksalaisten kät-
sissä suurilla tappioilla. Neuvostojoukot laajentavat sillanpääase-
man askel askeleelta.

Kalininin rintaman joukot ovat murtaneet vihollisen vahvasti
suojetun puolustusvyöhykkeen 25 kilometrin leveydeltä ja 25
kilometrin syvyydeltä, ja kaksi päivää kestäneiden taistelujen
jälkeen valloittaneet Nevelin kaupungin ja rautatiesol-
mun sekä toistasataa muuta paikkakuntaa.

Kirishin pohjoispuolella ovat Olhavan rintaman joukot,
jotka valloittaneet saksalaisten puolustuslinjat, edenneet 15 kilometriä ja
valloittaneet Kirishin kaupungin ja rautatiesolmun
ja useita suuria asutuskeskuksia.

Lokakuun 8 pñä. Dnieprin keskijuoksun varrella neuvosto-
joukot jatkoivat taisteluitaan laajentaen sillanpääasemiaan Dniep-
rin oikealla rannalla.

Vitebskin suunnalla neuvostojoukot kävivät hyökkäystäiste-
lyä, etenivät 6—12 kilometriä ja valtasivat yli 150 paikkakuntaa.
Velikie Lukin eteläpuolella neuvostojoukot jatkoivat hyök-
käämistään ja valtasivat yli 60 paikkakuntaa.



Sotamies Onni Manninen.
Lukekaa hänen kirjeensä
siv. 4.

LIITTOUTUNEIDEN SOTATOIMISTA

Vapaan Ranskan joukot, jot-
ka toimivat yhdessä englantilais-amerikkalaisten armeijain
kanssa Välimeren sotanaäyttä-
möllä, ovat noustuaan maihin
puhdistaneet Korsikan saa-
ren hitleriläisistä miehittäjistä
20 päivässä. Sotatoimet lähesty-
vät näin ollen Ranskan man-
nerta.

Vallattuaan Napolin 5.
amerikkalainen armeija etenee
pohjoista kohti. Saksalaiset on
lyöty pois Capuan kaupun-
gista. 8. englantilainen armeija
etenee menestyksellisesti Ad-
rian meren länsirannalla.

Mellakoita Saksan laivastossa

Reuterin tietotoimiston Tukholman erikoiskirjeenvaihtaja ilmoittaa, että Alten-vuonossa Norjassa olevien saksalaisten sotalaivojen „Tirpitzin“, „Scharnhorstin“ ja „Lützowin“ miehistö on tahallaan vioittanut laivojaan.

Noiden kolmen laivan miehistön tyytymättömyys on lisääntynyt sen johdosta, että pääillystö aikoi lähettää laivat liittoutuneiden laivasaattueita vastaan Atlantille. Italian laivaston antautuminen on tehnyt masentavan vaikutuksen saksalaisiin merimiehiin.

Tässä yhteydessä on paikallaan muistaa, että Saksan armeijassa ja laivastossa marraskuussa 1918 puhjennutta yleistä kapinaa edeltivät levottomuudet ja osittaiset kapinat saksalaisilla laivoilla. Jo kesällä vuonna 1917 oli mellakoita saksalaisilla laivoilla Wilhelmshavenissa ja muualla. Liikettä johti merimiesten neuvosto „Friedrich Suuri“-laivalla. Merimiehillä oli oma järjestönsä, johon kuului 5—10 tuhatta miestä. „Prinzregent Luitpold“ ja „Pillan“-laivojen miehistö oli nälkälakossa. Lakon päättymisen jälkeen 400 miestä lähti mielenosoituksellisesti pois laivoilta. Taistelulaiva „Markgraf“ kieltäytyi lokakuun 28 päivänä 1917 lähtemästä merelle. Joulukuussa vallankumoukselliset merimiehet pidättivät erään komendantti Welsin, kun tämä ei maksanut palkkoja sotilaille.

HUKKUVA TARTTUU OLJENKORTEEN

Saksan armeijan 747. jalkaväkirykmentin 4. komppanian päällikkö, yliluutnantti Hans Meier kertoi:

„Ei ainoastaan sotamiehet, vaan myös monet upseerit ovat kadottaneet uskonsa Saksan voittoon. Eräs kapteeni sanoi äskettäin pienessä joukossa, että Saksan sotilasjohdon tak-

tiikka tuo mieleen hukkuvan, joka tarttuu oljenkorteen. Joukossa ollut vanhempi upseeri sanoi siihen: „Tuo on jo vähän liikaa. Me emme vielä huku, me olemme vasta saaneet vettä keuhkoihimme“. Kapteeni vastasi:

„Niinhän se aina käy. Aluksi saa vettä keuhkoihin ja sitten painuu pohjaan“.

Saksan silloinen sotilasjohto yritti verisesti kukistaa merimiesten kapinat, joiden vähittäjänä aiheena oli huono ruoka, kaikkein välttämättömyimpien tarvikkeiden, kuten esim. saippuan puute, ja sotilaiden mielivaltaisen kohtelu y.m.s. Mutta mitkään pakkokeinot eivät voineet tukahduttaa sotilaiden vallankumouksellista liikettä, jota johtivat heidän omasta keskuudestaan valitut neuvostot ja komiteat. Marraskuun 9 päivänä 1918 Saksassa puhkesi vallankumous. Mainittuna päivänä saksalaiset merisotilaat nousivat yleiseen kapinaan Kielissä, Saksan tärkeimmässä sotasatamassa. Kapina levisi salamannopeudella maa-armeijaan.

Kapinaannousseet sotilaat tekivät siten lopun Wille-keisarin sotaseikkailusta.

Kuinka suuri on Suomen armeijan mieshukka

„Suomen Sosialidemokraattinen“ esilintyi äskettäin äreässä äänilajissa eräitä henkilöitä vastaan, jotka ovat väittäneet Suomen armeijan menettäneen tässä sodassa 400.000 miestä.

Koska meidän käytettävissämme ei ole täysin tarkistettuja tuoreita tietoja Suomen armeijan mieshukasta, emme mene väittämään, onko se 400.000 vai pienempi tai suurempi.

Mutta ihmetellä täytyy, miksei „Suomen Sosialidemokraatti“, joka on niin lähellä hallitusta, esitä rehdisti ja avoimesti virallisia numerotietoja kaatuneista ja haavoittuneista. Miksei se, samoin kuin Suomen hallituskin, kakistelee ja kieräälle eikä halua vastata suoraan suoraan kysymykseen: Kuinka suuri on niiden Suomen miesten lukumäärä, jotka on uhrattu Hitlerin sota-alttarille?

Siksi, että ne pelkäävät tätä kysymystä, samoin kuin sitä pelkäävät fascistiset sotarikolliset kaikissa maissa. Mutta heidän ei onnistu salata kansalta veriuhriensa suunnatonta määrää. Heidän on pakko väitellä kansan keskuudessa liikkuvia tietoja vastaan. Lukemattomia valkoiset ristiä puhuvat lahjomaton kieltä siitä hirvittävästä suoneniskusta, jonka pieni Suomalainen kansa on saanut kokea joidenkin valloitusihmoisten herrojen tahdosta.

Suomen armeijan upseerien keskuudessa puhuttiin jo aikojen sitten aivan yleisesti, että joukko ensimmäisenä sotavuotena Suomen armeija menetti yksistään kaatuneina 80.000—90.000 miestä. Kuinka paljon on sortunut Suomen miehiä Karjalan korpissa toisena ja kolmantena sotavuotena? Kuinka paljon on tullut menemään mullan alla vastaisuudessa, kun niinsanottu „hiljaiset päivät“ loppuvat ja Punainen armeija siirtyy hyökkäykseen myöskin Karjalan rintamalta?

NEUVOSTOSISSIT

saksalaisten miehitäjien kauhuna

Neuvostossit kylvävät pelkoa ja kauhua saksalaisten anastajien keskuudessa. He ovat opettaneet pyövelit vapisemaan uhriensa edessä. He ilmestyvät teille, räjäyttävät siltoja ja suistavat kiskoilta saksalaisia sotilasjunia. He ilmestyvät suuriin kaupunkeihin ja kaduilla kajahtavat laukaukset, jotka kaatavat kuolleina maahan hitleriläisiä pyöveleitä, komentantteja ja käskynhaltijoita.

Muutamit Vileikan alueen sissijoukot ovat kolmen viikon kuluessa suistaneet kiskoilta 23 saksalaista sotilasjunaa, jotka olivat matkalla rintamalle. Juhniin suistuessa kiskoilta on murskaantunut 14 veturia sekä 140 ampumatarvikkeilla ja muilla sotamateriaaleilla lastattua vaunua.

Eräs ukrainalainen sissijoukko hyökkäsi suuren saksalaisen varuskunnan kimppuun. Kiivaissa taisteluissa sissit tuhosivat 110 saksalaista sotamiestä ja upseeria. Henkilöinä ne perääntyivät pakokautun vallassa. Sissit saivat runsaasti sotasaalista.

Kamenets - Podolskin alueen piirissä toimiva sissijoukko räjäytti syyskuun 11 päivänä ilmaan länteen matkalla olleen saksalaisen junan, joka kuljetti väestöltä rosvottua villaa.

Minskin alueella toimivan sissijoukon partio sai tietää, että saksalaiset ajoivat suurta joukkoa neuvostokansalaisia kiskotöihin Saksaan. Sissit saivat väijyksiin ja hyökkäsivät saattovartioston kimppuun. 18 hitleriläistä surmattiin, muut haavoittuivat. Sissit vapauttivat yli 400 neuvostokansalaista.

Eräs Leningradin alueella toimiva sissijoukko hyökkäsi yhtäaikaan kahden rautatiepylvään vartioston kimppuun. Sissit tuhosivat kaikki vartiosotilaat, räjäyttivät 6 siltaa ja 4 so-

Ruotukaverusten kesken

Hyökkäyksestä ja puolustuksesta

„Minä en ole enää yhtään kunnella koko tästä sotameiningistä. Sano sinä, kumpeako tämä on: hyökkäyssotaa vai puolustussotaa?“

„Kyllä sinussakin on propaganda mennyt ihan hukkaan, kun et tuon vertaa tiedä. Onhan Rytty, Tanneri, Linkomies ja moni muu Suur-Suomen napamies sen seittämään kertaan kuuluttanut, että tämä on puolustussotaa, ihan itseänsä“.

„No vai niin, vai sitä tämä nyt on? Mutta olikos se silloinkin puolustussotaa, kun me yhdessä saksammiien kanssa karattiin karjalaisen kimppuun ja hyökättiin näin kauas tänne toisten maalle?“

„Kuinkas muuten? Silloinhan se vasta olikin. Onhan Mannerheim Lapatossun kanssa aina sanonut, että hyökkäys on paras puolustus“.

„No nyt minä ymmärrän. Mitä hävyttömämmiin pomppii naapurin silmille, sitä parempaa puolustusta. Ja koska hyökkäys on paras puolustus, niin puolustus on tiemmä huonoin puolustus“.

„Aivan niin“.

„Mutta miksei me sitten hyökätä aina vaan? Hittoko me tässä jonotetaan? Mitäs vitisi siinä on, että me tyydytään tähän kaikkein haljuimpaan puolustukseen?“

tatarvikevarastoa sekä sytyttivät tuleen radalla seisoneen vihollisen sotilasjunan.

Muutamit Homelin alueella toimivat sissijoukot ovat syyskuun 10—20 päivän välisenä aikana suistaneet kiskoilta 79 saksalaista sotilasjunaa.

Punaisen armeijan vangiksi joutunut 52. saksalaisen jalkaväkidivisioonan kapteeni Hans Schmidt kertoo: „Syyskuun 6 päivänä räjäyttivät tuntemattomat henkilöt upseerien ruokailan Minskissä. Raunioiden alta kaivettiin 30 surmansa saanutta ja 50 vaikeasti haavoittunutta saksalaista upseeria.“

„Siinä on se vitsei, että kun me hyökättiin, niin venäläiset ja karjalaiset panivat kampoihin ja rupesivat puolustamaan maataan. Kyllähän me olis saksammiin kanssa muuten jatkettu sitä parasta puolustusta vaikka Uralille ja Jeniseille asti“.

„No voi sun peeveli, minkä tulivat ja tekivät. Lykkäsivät myrkyn meidän herrojen „Suur-Suomi“-velliin. Se on nolo juttu“.

„Älä muuta viserrä! Mutta mikäs sinun naamasi veti yhtäkkiä noin totiseksi?“

„Minä vaan ajattelen, että tietääköhän nuo meitä vastassa olevat venäläisetkin, että hyökkäys on paras puolustus“.

„Kyllä ne taitavat tietää, kun ovat jo etelässä koko kesän lyöneet saksammiä kuin vierasta sikaa ja kyöränneet sitä kotiaan päin monta sataa kilometriä. Ja ensi talvena ne vissiin tietävät sen vielä paremmin kuin koskaan ennen. Muistathan sinä Stalingradin?“

„Totta kai! Enkä minä paljon muuta muistakaan, kun ajattelen, mikä meidät perii, kun ne venäläiset täällä meidänkin kullalla äkkäävät sen suuren viisauden, että hyökkäys on paras puolustus“.

„Mikäkö perii? Piru“.

Huumoria

SAKSALAISTEN LASTEN KESKEN

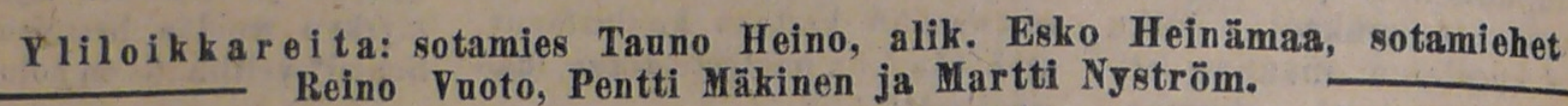
— Miksi et tule ulos leikkimään?

— Minä pelkään. Siellä voi joutua S.S:n kynsiin ja silloin lähetetään itärintamalle.

AMPUMAHAUDASSA

— Mitä sinä arvelet, Eino, kuinkahan kauan meidän pitää vielä istua näissä ampumahau-doissa?

— Luulen, että meidän on istuttava täällä, kunnes viisastumme niin paljon, että panemme Mannerheimin istumaan.



Neuvostoliitossa olevien suomalaisten sotavankien pyynnöstä julkaisemme heidän kirjeitään omaisilleen ja ruotutovereilleen. Pyydämme lukijoita lähettämään kirjeet niissä mainituilla osoitteilla edelleen.

Te varmastikin arvelette ja puhutte keskenänne, että Onnille sattui onnettomuus joutuessaan venäläisten vangiksi.

Totta puhuen, täällä on kaikin puolin paremmat olot kuin siellä linjoilla. Ruoka ja kohtelu on hyvää, asunnot lämpimät ja siistit. Ja tärkeintä, että säilytän terveyteni ja henkeni. Mutta toista se on pojat teillä, jotka syksyn sateet ja talven pakkaset saatte rämpiä siellä korvessa, epävarmoina hengestämme.

Tiedän teidän jo käsittävän
että enemminkin tai myöhemmin
on teidänkin lähdettävä Repolan
ja Rukajärven mailta ja palau-
tettava Karjala takaisin oikeille
omistajilleen.

Mutta kukaan ei voi palauttaa niiden henkeä, jotka ovat saaneet surmansa Karjalan metsissä ja soissa.

Jos tulette tänne, niin olen varma, että teidän ei tarvitse katuruhtina tulla. Täällä on hyvä olla.

Siis näkemiin! Tervehtien, tei-
dän entinen ruotutoverinne, 12.
komppanian sotamies

Onni Manninen.

101 rykm. 21. patl. 3.
kompp. 2. joukkueen pojat!

Hei siellä ruotutove-
rit!

Kuunnelkaa kenttäkaiutinta ja samalla nähkää omin silmin toisekseni täältä Neuvosto-Venäjältä. Olen täällä nyt sotavankina, kuten varmaan tiedätte.

Ruokaa täällä on riittävästi. Kohtelu on hyvä. Voin siis hyvällä mielellä kehoittaa teitä seuraamaan esimerkkiäni. Kun teitä sieltä paljon tulee tälle puolen, niin sekin edistää sodan loppua. Siis näkemisiin, ruututoverit, täällä. Terveisin

Esko.

Alik. Heinämaa Esko.
101 rykm. 21. patl.
3. kompp. 2. joukkue.

Kirvesmies Kalle Nykänen,
Enso, Kalevantie 52.

Hei isă!

Tervehdykseni täältä Neuvos-
toilitosta teille kaikille, jotka
olette siellä kotona. Olette var-
maan monasti ajatelleet ja muis-
taneet minua, niinkuin minäkin
teitä. Minulla on täällä oikein
hyvä olla, eikä tarvitse pelätä,
koska hengestään jää. Saan lu-
kea ja opiskella, sillä aikaa on

riittämiin. Mutta kuinkas on teidän laitanne? Oletteko ollut kaikki terveenä? Kuinka Matti ja Maija jaksaa? Kertokaa meille paljon terveisiä ja myös morsiamelleni sekä äidille. Kun soitto loppuu, niin sitten tavataan. Rakkaudella muistellen

Sotamies Kaarlo Nykänen,
RJP 5 1. kompp.

Sotamies Jalo Nyholmin kirje
RJP 5 2. komppanian
2. joukkueen pojille

Enit asseijst.
 Riippaat teruunin. Tulla
 sunne livoille laalle vaahle
 ritte. Ette varmaankaan kukaan
 tleget mihin joudun sieltä
 taittusta. Nyt kirjaton tulla
 muuttaman minin min tulla
 sieltä livoille.

Minä antauduin vangiksi
sella mietä bytiksi anstus
ja erittinkin kuin joukko lause-
vain kukaan laissa kuin Ennen
omien sotatiet Ohon sell
saa edes ruokaa ette jaksais
olla rintamalla. Taito, anstus
sella. Tuntettiin saavat lipiä
200 ja enemmän jaksaisa kuin
sella sai rintamalla kirkkain
an saavollisesti kolme kertaa
kaksikseen. 11. 11. 1914.

[illegible]

mille variations.
 L. m. Lybala
 2.

No 89
1943

RINTAMALEHTI

Keskiviikkona
lokakuun 13 pnä

**SAKSALAISTEN SILLANPÄÄASEMA
KUBANILLA HÄVITETTY**

UUSIA VOITTOJA

Lyhyen tauon jälkeen, joka oli välttämätön huoltoportaiden siirtämiseksi lähemmäksi rintamalinjaa, Punainen armeija aloitti uudelleen taistelun saksalaisia joukkoja vastaan koko rintamalla Vitebskistä Tamanin niemimaalle saakka. Tämän hyökkäyksen ensimmäinen suuri tulos on saksalaisten sillanpääaseman lopullinen hävittäminen Kubanilla. Hitleriläinen propaganda yrittää pienentää tämän voiton merkitystä jaarittelemalla, että tuolla pienellä palalla Kubanin aluetta ei ollut Saksan armeijalle muka mitään merkitystä. On paikallaan kysyä noilta herroilta, miksi sitten saksalaiset kynsin hampain pitivät siitä kiinni. Miksi Saksan sotilasjohto apatti yksistään viimeisissä taisteluissa Tamanin niemimaalla yli 20.000 upseeriaan ja sotamiestään?

Saksalaiset panivat suuria toiveita Dnieprin vesiesteeseen oltuaan, että he täällä voivat yhädyttää neuvostojoukkojen yökkäyksen. Mutta siitä ei tullut mitään. Dnieprin yli on menetty jo kolmessa kohdassa ja Puolisen armeijan joukot laajentaut sillanpääasemiaan sen oivalla rannalla. Tämän seikan merkitys tulee vastaisten taistuiden kuluessa kaikille selkeäksi.

Valko-Venäjällä hyökkäävät
(Jatkuu 2. siv.)

NEUVOSTOLIITON TIEDOITUSTOIMISTON OPERA-
TIIVISISTA TIEDONANNOISTA

Lokakuun 9 päivänä. Pohjois-Kaukasian rintaman joukot ovat monta päivää kestäneiden sitkeiden taisteluiden jälkeen, antaen iskuja maalta ja nousten maihin mereltä, suorittaneet loppuun vihollisjoukkojen hajallelyömisensä Tamanin niemimaalla ja lokakuun 9 päivänä puhdistaneet täydellisesti niemimaan saksalaisista anastajista. Siten on hävitetty saksalaisten sillanpääasema Kubanilla, joka turvasi Krimin puolustuksen ja hyökkäystoimien mahdollisuuden Kaukasiaan.

Puhdistettuaan Tamanin niemimaan vihollisesta neuvostojoukot ovat epätäydellisten tietojen mukaan ottaneet seuraavan sotasaa-
lin: 52 hyökkäysvaunua, 337 tykkiä, 229 kranaatinheitintä, 540 raskasta
kranaatinheitinlaitetta, 83 veturia, 2.073 vaunua, 184 erilaista varas-
toa ja paljon muuta sotakalustoa. Vihollinen jätti taistelukentälle yli
20.000 ruumista. 3.000 saksalaista sotamiestä ja upseeria on otettu
vangiksi.

Dnieprin keskijuoksun varrella neuvostojoukot ovat jatkaneet taisteluita ja laajentaneet sillanpääasemiaan entisissä paikoissa joen oikealla rannalla.

Vitebskin suunnalla meuvostojoukot ovat edenneet ja vallanneet yli 40 paikkakuntaa, niiden joukossa Lioznon kaupungin.

Velikie Lukin eteläpuolella Punainen armeija jatkoi hyökkäystään ja valtasi 24 paikkakuntaa.

Lokakuun 10 päivänä. Vitebskin suunnalla neuvostojoukot eteni-
vät ja valtasivat yli 140 paikkakuntaa. Nevelin lähettyvillä Punai-
nen armeija, voittaen vihollisen vastarinnan, jatkoi hyökkäystäste-
luitaan ja valtasi yli 40 paikkakuntaa.

Lokakuun 11 päivänä, Homelin suunnalla neuvostojoukot valtasivat Homelin esikaupungin Novo-Belitsan rautatieaseman Sosh-joen vasemmalla rannalla. Vitebskin suunnalla neuvostojoukot valtasivat 40 paikkakuntaa.

—Jännittynyt tilanne Tanskassa

Tanskalaisten isänmaanystävien saksalaisvastaiset sabotashiteot jatkuvat yhä. Yksistään syyskuun toisen puoliskon aikana on suoritettu yli 20 sabotashitekoa. On poltettu saksalainen kasarmi. Kööpenhaminassa on hävi-

tetty kaksi sähköasemaa ja räjäytetty kenkätehdas. Horsensin ja Fredrician välillä on suistettu kiskoilta monta saksalaista sotilasjunaa. Valbyn lähetytyillä (Kööpenhaminan esikaupunki) isänmaantästävät ovat tuhonneet 16 saksalaista sotilasautoa.

Muutamia yhteenvetoja Punaisen armeijan hyökkäyksestä

— Vajaan kahden kuukauden aikana Punainen armeija on edennyt 300—400 kilometriä ja paikoin enemmänkin sekä vapauttanut saksalaisista miehittäjistä yli 300.000 neliökilometriä käsittävän alueen.

— Punainen armeija on palauttanut neuvostolaivastolle Novorossiiskin, joka on Sevastopolin jälkeen tärkein sotasatama Mustalla merellä. Täten on luotu ehdot neuvostolaivaston menestyskäsittelyille sotaoperaatioille Mustalla merellä. Saksalaisten tärkeä Kubanin sillanpääasema on lopullisesti hävitetty.

— Saksalaisilta on vallattu takaisin Donetsin laakio, eli, niinkuin saksalaiset sitä nimitävät, „itäinen Ruhr“, Neuvostoliiton tärkeä kivihiili- ja metallialue.

— Neuvostojoukot ovat temmanneet pois saksalaisten käsistä sellaisen herkkupalan kuin itä-Ukrainan, joka on erittäin hedelmällinen ja rikas viljasta.

— Punaisen armeijan joukko-osastot ovat kolmessa kohdassa menneet Dnieprin yli. Taisteluita käydään joen oikealla rannalla.

— Punainen armeija on vapauttanut saksalaisten ikeestä kymmeniä miljoonia neuvostokansalaisia, kymmeniä tuhansia asutuskeskuksia ja satoja tärkeitä kaupunkeja, kuten Orel, Bielorod, Harkov, Stalino, Taganrog, Mariupol, Poltava, Tshernigov, Brjansk, Smolensk y.m.

— Taisteluita käydään jo Valko-Venäjän alueella Vitebskin, Mohilevin ja Homelin lähetyvillä, mistä saksalaiset aloittivat hyökkäyksensä itää kohti kaksi vuotta sitten.

UUSIA VOITTOJA

(Jatkoa 1. siv.)

neuvostojoukot vapauttavat joka päivä kymmeniä paikkakuntia. Taisteluita käydään jo Homelin esikaupungissa. Edeten menestyksellisesti länttä kohti Punainen armeija laajentaa samanlaisesti hyökkäysrintamaansa yhä kauemmaksi pohjoiseen. Saksalaisten puolustuslinja on murrettu Vitebskin luoteispuolella, ja neuvostojoukot ovat vallanneet suuren maantie- ja rautatiesolmun, Nevelin. Taistelut ovat alkaneet myöskin Olhavan rintamalla, missä Punaisen armeijan joukko-osastot ovat vallanneet kymmeniä paikkakuntia.

Punaisen armeijan uudet voi-

tot on saavutettu syksyllä, hyökkäykselle epäedullisena kelinä aikana. Voidaan kuvitella, mitä tapahtuu talvella, jolloin olosuhteet ovat neuvostojoukkojen hyökkäykselle edullisemmat. Ei ole sattuma, että pelko on vallannut saksalaiset joukot. Lähestyvä uusi sotatalvi ja toisen Stalingradin haamu eivät anna rauhaa hitleriläisille anastajille.

Älkööt suomalaiset sotilaatkaan luulko pääsevänsä palkkähästä kuin koira veräjältä. Heitä odottaa saksalaisten aseveljiensä kohtalo, jos he eivät ajoissa lähde pois Karjalan mailta.

ASIASTA JOS TOISESTAKIN

VASTAAKO RISTO HUUTONSA?

Valtiovarainministeri Väinö Tanner koettaa löytää maailmasta sellaisia hölmöläisiä, jotka uskoisivat, että Suomi ei muka olekaan Saksan liittolainen. „Suomi ei ole liitossa kenenkään kanssa“, Väinö inttaa.

Risto Rydillä on täysi syy loukkaantua, sillä Väinö Tanner on noin sanoessaan väittänyt häntä valehtelijaksi kaiken kansan kuullen. Sanoihan herra presidentti puheessaan viime joulukuun 6 pnä:

„Meillä on luotettavia liittolaisia: Saksan ja sen liittolaisten maiden mainehikkaat armeijat. Me iloitsemme saksalaisten liittolaistemme aseveljeydestä“.

Näin kuuluivat presidentin sanat. Suotta se vanha sumutusmestari Tanner koettaa sotkea päivänselvää asiaa. Eri juttu on, vieläkö Risto ja Väinö nykyin iloitsevat saksalaisten liittolaistensa aseveljeydestä. Taitaapa olla ilo kaukana. Mutta eihän sen takia luulisi tarvitsevan mennä valehtelemaan, että ei muka olla Saksan liittolaisia. Pitäisi sanoa näin:

„Me emme iloitsekaan saksalaisten liittolaistemme aseveljeydestä“.

„MITÄS NYT NYHITÄÄN, KUN PARTA LOPPUI“

Kun JR 11 1. pataljoonan pojat pyysivät työlomia elonkorjuuta varten, leuhkivat pataljoonan viskaalit, ettei hätää mitään, sillä „Saksan kautta saadaan Ukrainan viljaa“.

Mutta ei tippunut. Ukrainan oikea isäntä palasi kotiin ja veti pitkän ristin hänen poissaollessaan tehtyihin laittomiin viljatilauksiin. Ukrainan viljaa odottaneet saksamannit ja saksamannin aseveljet ovat saaneet

as ikeniin ja pitkän nenän asemesta.

JR 11 viskaalitkin kuuluvat murhemielin huokailevan: „Saksan nyt nyhitään, kun parta loppuu“.

MURRETTU LUKKO

Eräs sotavanki kertoo, että venäläisen komppaniassaan, saatiin koko Suomen armeijan upseerit vakuuttivat, että venäläisen armeijan kesähyökkäys Smolenskin edustalla, Smolensk on koko saksalaisten itärintaman lukko. Niinhän se olikin.

Tuota syyskuun 25 päivänä venäläisen armeijan joukot valtasivat Smolenskin. Toisin sanoen venäläisen armeijan hyökkäys ei ollut Smolenskin edustalla, se on ole pysähtynyt vielä Smolenskin takanakaan.

KENKIÄ EI OLE

Suomen kansa tarpoo syyskuussa jalat märkinä puusta ja terästä tehdyissä korvikejalissa. Talvi pakkaa päälle. Kansanhuoltoministeriön julistavat: „Korvikejalit on jatkuvasti turvattu“. Tosin he pitävät silmällä pientä „vihdyttävää“ ympärinää jalkineista. Mutta ajetaan, että sanoisivat, kuka on onnellinen, joka saa kengät kassasta, nuo herrat pitävätkin kengäitä ja kaunopuheisia ihmisiä siitä, kuka ei saa kenkiä.

Jolla ei ole riittävästi kenkiä mahdollisia ja varsinkin kottarit papereita ja suojausta, ei saa kenkiä.

Aatamin-saappaissa kulkevat saksalaiset, joka ei halua näyryyttävään kotitarvikkeen, päästää „kansanhuollon“ virkamiehiä nuuskimaan penkomaan asuntoonsa kenkiä.

Kansanhuollon miehistä ei ole tar-

VENÄLAISTEN VOIMA PELOTTAA

Saksalaisten sotamiesten ja upseerien lausuntoja

„Venäläisten tykistö tuli on kuin pyörrevihuri, joka lakaisee tieltään kirjaimellisesti kaiken“.

Sotamies Josef Raff.

„Venäläinen jalkaväki tappelee sisukkaasti. Sotilaat ryömivät taitavasti ryntäysasemiinsa ja hyökkäävät vihollisensa kimppuun kuin leijonat. Me emme mitenkään käsitä, kuinka he eivät mene meidän miinoihimme. Venäläisillä on joku kuudes aisti, sanovat sotilaat. Mutta mielestäni asia on niin, että he taistelevat oman maansa puolesta omalla maallaan ja siksi heitä ei pelota mikään“.

Yliluutnantti Hans Luchs.

„Venäläiset taistelulento koneet, jotka tulevat suurissa parvissa, saavat meidät kauhun ja pelon valtaan. Niiden ilmaantuminen perääntymisen aikana on hyvin epämiellyttävää“.

Ylijeureitteri Rudolf Schnell.

„Donin ja Kubanin kasakat eivät pelkää kuolemaa. Näin; miten he hyökkäsivät SS-pataljoonan marssirivistön kimppuun. He silpoivat pataljoonan hirvitävillä miekoillaan, niin että taistelutantereelle jäi pelkkää lihaa. Minun isäni, joka oli joutunut kasakoiden kanssa tekemisiin jo 1915, kertoi paljon heistä, mutta se, minkä nyt näin omin silmin, on kauheampi kuin kauheinkaan kertomus“.

Luutnantti Otto Hetzel.

peeksi tärkeissä tehtävissä, ei saa kenkiä.

Ja niin edespäin.

Kenkiä ei tipu. Paperikengissä kolmannen sotatalven selkään, mutta sotaa on jatkettava. Sellainen on Suomen herrojen tahto.

„Aseveljeyden” jälkiä

Eräs sotavanki, joka ei halua saattaa nimeään julkisuuteen, kertoo:

„Muhoksen sukupuolitautilaisraalassa oli tämän vuoden kesäkuussa toista sataa potilasta. Eräs kersantti kertoi minulle junassa, että hän lomalla käydessään sai kuppataartunnan työstä, jonka kanssa oli seurustellut kuusi vuotta. Kersantti sanoi jätetäpäin saaneensa tietää, että hänen morsiamensa oli seurustellut saksamannien kanssa. Sairaalassa oli paljon muitakin sellaisia potilaita, jotka olivat saaneet sukupuolitautilaistartunnan joko omasta vaimostaan tai morsiamestaan. Oli myös sellaisia, jotka olivat saaneet tartunnan Pelsamossa koltatyöistä, joiden kanssa saksamannit olivat olleet. Kaksi poikaa oli saanut tipparin Rukajärvellä lotista.“

Samassa Muhoksen sukupuolitautilaisraalassa oli nuori naislääkäri, jonka mies on Suomen armeijan upseeri. Tämä naikkonen elosteli aivan julkisesti erään saksalaisen luutnantin kanssa. Siivoojat kertoivat tavanneensa hänet humalassa ja alastomana rypemässä saksamannin seurassa“.

Huumoria

Sikamaista

Eräällä sirkuksessa Saksassa Pelle ajaa kolme sikaa areenalle ja alkaa esittelyn:

— Tämän sian nimi on „Elsa“, tämän „Martta“ ja tuon kaikkein suurimman ja ihraisisman nimi on „Hitler“.

Pelle joutui puoleksi vuodeksi keskitysleirille. Päästyään vapaalle jalalle ilmestyi hän uudelleen sirkukseen, mutta tällä kertaa hän tuli vain kahden sian kanssa. Esitys alkoi.

— Siis tämä sika on „Elsa“ ja tämä „Martta“...

— Missäs se „Hitler“ on, kuuluu ääni katsomosta.

— Sen sian vuoksi minä en halua joutua uudelleen keskitysleirille, vastasi Pelle...

Mitä saksalaiset sanovat

Rouva Ketter kirjoittaa miehelleen itärintamalle: „Sinä kyselet, miten me voimme täällä Bochumissa. Bochumia ei enää ole olemassa. Englantilaisien pommituksien jälkeen on jäänyt vain raunioita. Me olemme kokeneet täällä toisen Stalingradin“.

„Sinä huulet, että me sunnuntaisin huvittelemme täällä poikien kanssa. Älä puhu tyhmyyksiä. Emmehän me 22-vuotiset voi hvitella tissivauvojen kanssa“.

Hertha Schmidtin kirjeestä, Bremenistä.

Saksalainen sotavanki ylijefreitteri Johan Kastel sanoi: „Toverit kertoivat, että Dortmundissa ilmapommituksen jälkeen naiset ja lapset kivittivät Hitlerin kuvaa huutaen: „Alas Hitler!“.

Saksalaisten ampumakaivannoista Smolenskin läheltä löydettiin seinistä paljon kirjoituksia, joita saksalaiset sotilaat olivat tehneet ennen lähtöään. Miltei kaikissa kirjoituksissa oli sana „Stalingrad“.

Saksalaisten sotilaiden keskuudessa kiertää seuraava mietelmä Hitleristä: „Yksi tyhmä jefreitteri on tullut Saksalle kalliimmaksi kuin 100 vanhaa kenraalia“.

„Kesäkuun 26 päivänä Hitler kävi Orelissa, jossa hän piti puheen: „Minun sotilaani, teidän tulee pitää hallussanne tämä kaupunki. Orelin menetyksen jälkeen venäläiset voivat tulla Saksan rajalle saakka“. Orelin menetyksen jälkeen sotilaat puhuivat levottomina: „Miten meidän käy, jos Hitlerin sanat tällä kertaa toteutuvat?“.

Jefreitteri Karl Gergitschin kuulustelupöytäkirjasta.



Saksmanni: Minä olen päättänyt käydä sotaa viimeiseen suomalaiseen sotamieheen saakka.

„Satoon ei ole pantava liian suuria toiveita“

Saksassa ilmestynyt hitleriläinen lehti „Kölnische Zeitung“ mainitsee, että jyväviljojen kylvöala Saksassa on huomattavasti supistunut sodanedelliseen pintaalaan verrattuna. Mutta viljaa tarvitaan yhä enemmän sen vuoksi, että muiden maanviljelystuotteiden sato on alhainen. Ei voi olla puhuttakaan siitä, että olisi mahdollista käyttää perunoita joihinkin teknillisiin tarkoituksiin, sillä niitä ei riitä elintarvikevaatimusten tyydyttämiseen.

Edelleen lehti myöntää, että rehutilanne Saksassa jää hyvin kireäksi. Huutava rehupula on pakottanut teurastamaan paljon karjaa eikä karjakannan kohottamista entiselle tasolle voi pitää

mahdollisena. Lopuksi lehti mainitsee, että „satoon ei ole pantava liian suuria toiveita“.

Sellainen on tilanne Saksassa maataloustuotteiden alalla on suuresti kärsinyt sen jälkeen, kun saksalaiset miehittivät Ukrainan viljan ja Venäjän perunat. Siihen ovat vaikuttaneet myöskin sabotaasiteot miehitetyissä maissa, joissa talonpojat ovat kieltäytyneet luovuttamasta satoaan miehittäjille ja heidän nukkehallituksilleen. Miten tulee Suomelle käreksi, jos Saksan on kokonaan kieltäydyttävä auttamasta elintarvikkeilla? Jos sota jatkuu niin se merkitsee yleistä nälkää

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 90
1943

RINTAMALEHTI

Lauantaina
lokakuun 16 pnä

TAISTELUT ITÄRINTAMALLA

Saksalaisten puolustuslinjat Dnieprillä murrettu useissa kohdissa. — Punainen armeija valloittanut Zaporoshjen. — Melitopolissa käydään taisteluja.

☆☆☆

NEUVOSTOLIITON TIEDOITUSTOIMISTON ERIKOISTIEDONANNOISTA

LOKAKUUN 13 PÄIVÄNÄ.

Melitopolin suunnalla neuvostojoukot ovat murtaneet kolme päivää kestäneiden ankarien taisteluiden jälkeen vihollisen luovuttanut puolustusvyöhykkeen Melitopolin kaupungin pohjois- ja eteläpuolella. Taisteluja käydään kaupungin keskustassa. Saksalaiset ovat kärsineet suunnatonta mieshukkaa ja materiaali- menetyksiä.

Dnieprin keskijuoksulla neuvostojoukot ovat ryhtyneet kiihkeisiin taisteluihin laajentaakseen sillanpääasemaansa joen oikealla rannalla Kievin eteläpuolella. Neuvostojoukot ovat murtaneet vihollisen puolustuslinjat ja edenneet 6 kilometriä.

Homelin pohjois- ja eteläpuolella neuvostojoukot ovat murtaneet vihollisen puolustuslinjat, menneet Sosh-joen yli ja edenneet viisi kilometriä. Taisteluja käydään aivan Homelin edustalla.

LOKAKUUN 14 PÄIVÄNÄ.

Jatkuen menestyksellistä hyökkäystään Lounaisrintaman joukot ovat murtaneet saksalaisten ankan vastarinnan ja valloittaneet rynnäköillä suuren hallinto- ja teollisuuskeskuksen Ukrainassa, Zaporoshjen, joka on huomattava rautatie- ja vesiliikennesolmu ja oli yksi tärkeimpiä saksalaisten tukikohtia Dnieprin alajuoksulla.

ITALIA SODASSA SAKSAA VASTAAN

Sen johdosta, että Italia on liittoutunut sodan Saksalle, Neuvostoliiton, Iso Britannian ja Amerikan Yhdysvaltain hallitukset ovat antaneet julkilausuman Italian tunnustamisesta myötäsotaikäyväksi Saksaa vastaan. Nämä kolme hallitusta hyväksyvät Italian hallituksen huomuksen alistua Italian

kansan tahtoon sen jälkeen, kun saksalaiset on ajettu pois Italiasta. Edelleen julkilausumassa sanotaan, että mikään ei voi häiritä Italian kansan ehdotonta oikeutta päättää perustuslaillisilla keinoilla hallituksensa kansanvaltaisesta muodosta, jollaisen Italian kansa on aikanaan saava.

KOLMEN VALLAN NEUVOTTELU

Moskovan „Pravda“ kirjoittaa tästä kysymyksestä lokakuun 13 päivänä:

„Ulkomaalaisessa lehdistössä kirjoitetaan nykyisin paljon edessäolevasta Neuvostoliiton, Iso-Britannian ja Amerikan Yhdysvaltain edustajain neuvottelusta. Liittoutuneiden ja puolueettomien maiden lehdet korostavat tämän neuvottelun suurta merkitystä, neuvottelun, joka kokoontuu hetkellä, jolloin Punaisen armeijan voitot Neuvostoliiton—Saksan rintamalla ja liittoutuneiden menestykselliset sotatoimet Välimeren sotanahtämällä ovat luoneet edellytykset käänteelle sodan kulussa ja tehneet mahdolliseksi sodan kestoaajan tuntuvan lyhentämisen ja vihollisen tappion jouduttamisen“.

Huomautettuaan, kuinka viholliset yrittävät kylvää epäilyjä ja epäluottamusta liittoutuneiden välille levittämällä huhuja joistakin keksityistä „epäselvyyksistä“ Neuvostoliiton politiikassa, ja osoitettuaan vääräksi ne joidenkin joutavien jaarittelijain ennustelut, että neuvottelussa muka tullaan käsittelemään „kysymystä Neuvostoliiton rajoista“ tahi „Itämerenmaiden asemaa“, sekä todettuaan, kuinka virheellisiä ovat ne eräiden lehtien oletukset, että neuvottelussa muka ei aiota käsitellä sotakysy-

(Jatkuu 2. siv.)

Sotavankien kirjeitä leiriltä N:o 158

Lementi Koskinen,
Kairnioja, Syskyjärvi.

Hyvä isä!

Terveiset täältä sotavankileiriltä sinne kotiin. Olen työskennellyt täällä hevosmiehenä. Aika on mennyt hyvin ja ruoka on riittänyt. Kun sota loppuu, palaan jälleen kotiin. Kaikille omaisille ja tuttaville terveisiä minulta. Näkemiin, poikanne.

Vihtori.

Sotamies Vihtori Koskinen,
JR 35.

Aino Hellsten,
Luopioinen, Rautajärvi.

Aiti hyvä!

Monet terveiset täältä Venäjältä. Olen terve ja hyvissä ruumiin voimissa. Aika kuluu oikein mukavasti. Täällä on paljon toisiakin suomalaisia sotavankia. Ruokapuoli meillä on järjestetty hyvin. Tavallinen päivän annos riittää täydellisesti miehelle, mutta jos käy työssä, saa vielä lisäannokset. Ei siis mitään murehtimista minusta. Monin terveisin, poikasi.

Esko.

Korpraali Esko Hellsten,
15. pioneeripat.

KOLMEN VALLAN NEUVOTTELU

(Jatkoa 1. siv.)

myksiä, eikä niin ollen myöskään kysymystä toisesta rintamasta, vaan ainoastaan poliittisia kysymyksiä, erikoisesti sodanjälkeisestä Euroopan järjestäytymisestä. „Pravda“ kirjoittaa:

„Laaja taloudellinen apu, jota Yhdysvallat sekä myös Englanti ovat antaneet liittoutuneille maille, Italian kanssa käytyjen välirauhaneuvottelujen aikana saavutettu toiminnan yhtenäisyys ja liittoutuneiden maiden sotilas-poliittisen valiokunnan muodostaminen kelpaavat esimerkeiksi liittoutuneiden maiden edistyvästä yhteistyöstä.

On epäilemättä, että kolmen vallan neuvottelun ratkaisaviksi tulevat todellisuuteen pohjautuvat tämän yhteistyön laajentamisen ja lujittamisen

Matti Holappa,
Puolanka, Auho.

Kotiväelle!

Olen sotavankileirillä, joka sijaitsee hyvin kauniilla paikalla. Olen käynyt työssä vankileirin kasvimailla, jossa olemme kasvattaneet vihanneksia omaa käyttöämme varten. Aika on mennyt oikein hyvin. Vapaa-aikoinani olen opiskellut venäjän kieltä. Voikaa hyvin! Lämpöisin terveisin ja näkemiin!

Toivo.

Sotamies Toivo Holappa,
3. sissipataljoona.

Manne Takala,
Inkeroinen, Kymensalo.

Isä hyvä!

Lähetän terveiseni sinne kotiin, Elimäelle, kotiväelle ja tutuille täältä sotavankileiriltä. Olen terveenä ja voin hyvin. Toivomme täällä kovasti sodan pikaista loppua, että pääsisimme jälleen kotiin. Terveisin

Mauno.

Korpraali Mauno Takala,
JR 25 jääkärikompp.



Mauno TAKALA



Esko HELLSTEN

paljon tärkeämpi merkitys kuin pienillä tapahtumilla.

Sellainen suuri kysymys on, kuten tunnettua, koko hitleriläisvastaisen liittoutuman edessä oleva ensivuoroinen tehtävä yhteisten ponnistusten viipymättömän yhdistäminen pitkistyneen sodan kestoajan lyhentämiseksi. Mitä täydellisemmäksi ja tehokkaammaksi tulee kolmen suurvalan, Neuvostoliiton, Englannin ja Yhdysvaltain sotilaallinen, poliittinen ja taloudellinen yhteistyö, sitä nopeammin tulee Hitler-Saksa murskatuksi, sitä lujemmaksi käy tulevan rauhan perusta ja sitä tuloksellisemmiksi tulevat ratkaistuiksi sodanjälkeisen järjestelyn kysymykset kaikkien liittoutuneiden maiden eduksi. Tässä valossa onkin nähtävissä kolmen vallan edustajain neuvottelun merkitys.

„Me olemme Venäjän liittolaisia sodassa. Meidän on eletävä Venäjän kanssa samassa maailmassa sodan jälkeenkin. On löydettävä keinot yhteiselle töille suurten kysymysten ratkaisemisessa, joilla on

ERIKOISLAATUISTA KIIHKOISÄNMAALLISUUTTA

Elä löydy toista sellaista maata, joka olisi neljännesvuosisadan kuluessa ajanut neuvostovastaisen politiikkaa niin johdonmukaisesti ja itsepintaisesti kuin Suomen yleisessä ulkopoliittisessa suuntautumisessa on tapahtunut paljonkin muutoksia, mutta kaikissa noissa muutoksissa on Suomen hallitseva kopina pyrkinyt, niinkuin kommissin neula pyrkii pohjoista päin, niiden valtioiden ja hallitusten syliin, jotka kulloinkin ovat olleet Neuvostoliittoon nähden vihamielisellä kannalla.

Miten on selitettävissä sellaisen Suomen hallitsevien piirien suhtautumisen niiden vihamieliseen Neuvostoliittoon kohden?

Ei riitä, jos sanotaan, että se kiihkoisänmaallisuuden ilmentymä. Kieltämättä Suomen hallitsevat rahavaltiaat ovat hurjan kiihkoisänmaallisuuden läpitunkeneita. Mutta heidän kiihkoisänmaallisuutensa on ilmiö, joka ei erikoista selittämistä.

Suomalaiset kiihkoisänmaallisuutensa ovat aina olleet edustavinaan ainoa suomalaista kansallismielisyyttä, nationalistismia, joka on ollut „perinnäistä“ kansallismielisyyttä, joka on ollut kaikkia venäläisiä kohtaan.

„Venäjä on Suomen ikivihollinen“. Mutta se on vanha, demagoginen ele. Kiihkoisänmaallisuudessa he eivät vihaa kaikkia venäläisiä: venäläisten arot, arot, valkoemigrantien kanssa Suomen hallitsevat eivät sopivat mainiosti yhteen. Heidän kanssaan ne alkoivat vetäytyä köyhtä heti Lokakuun vallankumouksen jälkeen vuonna 1917 ja ovat kaiken aikaa olleet kiihkoisänmaallisuutensa yhteistoiminnassa.

„Kiihkoisänmaallisuus“ on suunnattu „kaikkia venäläisiä“ vastaan, on Suomen kiihkoisänmaallisuuden välttämättömästä välttämättömästä siitä, että he saisivat tarttua oman neuvostovastaisen kiihkoisänmaallisuutensa laajamman väestökerroksiin lietsomalla tsaarinvallan sortovuosilta lähtien epäluuloa venäläisiä kohtaan.

On Suomen kiihkoisänmaal-

lisille jossain määrin onnistunutkin. Vuoden 1939 syksyllä, kolme kuukautta kestäneen Suomen—Neuvostoliiton sodan alussa, Suomen huomattavat väestökerrokset olivat kiihkoisänmaallisen häikämyrkytyksen vallassa: eivät ainoastaan kapitalistit, tilanherrat, suurtalonpojat ja virkamiehet, vaan joku osa työväestöstä kansastakin. Kiihkoisänmaallisuuden päälietojana ja aktiivisena levittäjänä on kuitenkin aina ollut Suomen porvariston taantumuksellinen huippukerros, hallitsevat rahavaltiaat palkkakätyreineen (viimemainittuihin kuuluvat porvarillisten puolueiden ja sosialidemokraattisen puolueen virkakoneisto ja lehdistö, suojeluskuntalaiset, armeijan vakinaiset upseerit y.m.).

Erittäin kuvaavaa suomalaiselle kiihkoisänmaallisuudelle on se, että sen pääedustajat kuuluvat Suomen porvariston niihin piireihin, jotka tsaarinvallan sortovuosina eivät loistaneet kansallismielisyydellä, vaan kansallismielisyydellä, Nimenomaan juuri ne suomalaiset poliitikot (niinsanotut suomettelaiset), jotka tukuttain ja vähittäin möivät tsaarinvallalle

kansansa edut ja jotka ennen matelivat venäläisten kenraalikuvernöörien edessä, pukeutuivat heti Lokakuun vallankumouksen jälkeen uuteen kaapuun ja alkoivat esiintyä oikein patentti-„isänmaallisina“, huutaen kaikkein äänekkäimmin, että muka „kaikki venäläiset ovat sortajia ja Suomen kansan perivihollisia“.

Aärimmäisten suomalaisten kansallismielisten kaapuun puukeutuivat myöskin Mannerheim ja useat muut tsarin upseerit, jotka olivat kotoisin Suomesta, mutta olivat ehtineet unohtaa suomen kielenkin, kun olivat koko ikänsä palvelleet Venäjällä tsaarinvallan uskollisina renkeinä. Sen jälkeen, kun Suuri Lokakuun vallankumous oli katkaissut heidän virkauransa Venäjällä, he siirtyivät Suomeen ja muuttuivat suomalaisiksi kiihkoisänmaallisiksi.

On selvää, että noin nopeiden muodonmuutosten kautta syntynyt kiihkoisänmaallisuus on erikoislaatuista kiihkoisänmaallisuutta.

(O. W. Kuusisen kirjasta „Suomi ilman naamaria“).

Meidän kylään on jäänyt eloon vain viisi miestä

Keiteleeseen pitäjän Sulkavanjärven kylästä kotoisin oleva JR 10 jääkärikomppanian sotamies Ensio Uurtonen kirjoittaa:

Lomalla ollessani äiti minua neuvoi, että säilyttäisin itseni elossa. Se on ymmärrettävääkin, sillä meidän Sulkavanjärven kylään on jäänyt eloon vain viisi miestä. Kylästä ovat kaatuneet Erkki Savolainen, Heikki Saastamoinen, Vilho Tenhunen, veljeset Toivo ja Vilho Kymäläinen ja kymmenet muut, jotka on haudattu Keiteleeseen pitäjän sankarihautaan. Naapuripitäjässä, Piela-vedellä, on haudattu useita satoja tässä sodassa kaatuneita.

Harva se päivä tulee sähkösanomatiedoituksia kyliin, joissa ilmoitetaan jonkun läheisen omaisen menettämisestä.

Kotirintamalla ymmärretään, että jos Suomen herrat pitävät kiinni liitostaan saksalaisten kanssa, eivät luovu hulluista anastussuunnitelmistaan, niin varsinaiset taistelut ja sitä seuraavat uhrat ovat vielä edessä. Pelastaa henkensä voivat vain ne, jotka aikoinaan osaavat lähteä rintamalta. Minä olen onnellinen, että jouduin puna-armeijalaisten vangiksi, sillä nyt tiedän, että säilyn elävänä, eikä isän äidin tarvitse sydän kurkussa odottaa kuolinilmoitusta.

Ensio Uurtonen.

DNEIPRIN YLIMENO TERVEISIÄ KORKEILLE VISKAALEILLE

Neuvostoliiton Tiedoitustointo ilmoitti äskettäin, että neuvostojoukot ovat menestyksellisesti menneet Dnieprin yli ja vallanneet sillanpääasemat kolmessa paikassa: Kievin pohjoispuolella, Perejaslavin eteläpuolella ja Kremenshugin kaakkoispuolella.

Dnieprin ylimeno oli vaikea tehtävä. Sen leveys mainituissa kohdissa on 1.500 metriä. Saksalaiset olivat ehtineet lujittautua vahvasti joen oikealla rannalla. Ne seurasivat tarkkaavasti kaikkia Punaisen armeijan liikkeitä koettaen tehdä tyhjäksi venäläisten yritykset ylittää Dniepr. Mutta neuvostojoukkojen urhoollisuus, kekseliäisyys ja nopea toiminta voittivat vihollisen.

Ylimeno aloitettiin keskellä yötä. Vihollisen huomaamatta rannasta irtaantuivat lautat, lotjat ja kalastajaveeneet. Kaikki tapahtui niin taitavasti, etteivät saksalaiset huomanneet neuvostojoukkojen aikeita ennenkuin ne olivat ehtineet jo keskelle Dniepriä. Vihollisen puolelta alkoi hirveä tulitus, mutta se oli jo myöhäistä. Punaisen armeijan tykkimiehet avasivat voimakkaan vastatulen helpottaen siten joukkojen kulkua joen yli. Kun ensimmäiset lautat ja veneet lähenivät vihollisen puolelta rantaa, irtaantui uusia neuvostojoukkoja Dnieprin vasemmalta rannalta. Niitä lähti yhtä aikaa eri paikoilta, ja vihollisen oli vaikea arvata, mihin paikkaan Punaisen armeijan päävoimat oli keskitetty.

Päästyään joen toiselle puolelle neuvostojoukot ryntäsivät rohkeasti vihollisen ampumahautoihin, murtivat saksalaisten puolustuslinjan ja valloittivat itselleen sillanpääasemat. Uusien joukkojen siirtäminen tämän jälkeen tapahtui nopeammin, sillä nyt voitiin jo rakentaa ponttonisiltoja, joita myöten oli helppo kuljettaa hyökkäysvaunuja, tykkejä ja muuta aseistusta.

Dnieprin oikealla rannalla toimivat ukrainalaiset sissit auttoivat neuvostojoukkoja taistelussa vihollista vastaan.

Näin kolmannen sotatalven kynnyksellä haluavat suomalaiset sotavangit lausua vilpittömiä toivomuksia eräille korkeille viskaaleille, salkullisille ja salkuttomille. Heidän pyynnöstään menevät tällä kertaa terveiset seuraaville herroille ja naisille:

Risto Ryttille:



Huittisista olet sinä tullut ja Huittisiin pitää sinun jälleen menemän.

Kustaa Mannerheimille:

Pistä nyt jo äijä se miekkasi tuppeen, muuten tulee tupenrapinat.

Edvin Linkomiehelle:



Pakkaa kiireesti kapsäkkisi, ota jalat allesi ja painele sinne Saksaan, vai onko se parempi, että itket ja painelet.

Rudolf Waldenille:

Jos sinä rohamu et hellitä äkkiä kynsiäsi irti Neuvosto-Karjalan tukkimetsistä, niin kohta tulee rajumyrsky ja se Karjalan honka kaatuu sinun päällesi.

Väinö Tannerille:



Vai sinä herrojen Eeva vielä valitat, ettet sinä olekaan liitossa saksmannin kanssa. Mene nyt jo herran nimessä sen armaasi kanssa oikein kristilliseen avioliittoon. Kyllä nyt on jo aika.

Fanni Luukkoselle:

Ollos lotta, tyttö kaunis vielä kurttuksinakin aulis saksannia passaamaan.

Pyydämme arvoisia lukijoitamme lähettämään nämä sotavankien terveiset yllämainituille henkilöille osoitteella: Helsinki.

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 91
1943

RINTAMALEHTI

Tiistaina
lokakuun 19 pnä

PUNAINEN ARMEIJA ETENEE DNEIPRIN LÄNSIRANNALLA

Uusia läpimurtoja Kremenshugin ja Homelin luona Tahdotteko uutta sotatalvea?

NEUVOSTOLIITON TIEDOITUSTOIMISTON ERIKOISTIEDONANTO LOKAKUUN 17 PÄIVÄLTÄ ILMOITTA:

Neuvostojoukot jatkoivat katutaisteluja Melitopolin kaupungissa torjuen vihollisen jalkaväen ja tankkien hyökkäykset. Kuten edellisinkin päivinä, on vihollinen kärsinyt suunnatonta mieshukkaa ja kalustotappioita.

Zaporoshjen eteläpuolella on taistellen vallattu useita asutuskeskuksia.

Kremenshugin kaakkoispuolella ovat neuvostojoukot kaksipäiväisten sitkeiden taisteluiden jälkeen Dnieprin oikealla rannalla murtaneet vihollisen vahvasti linnoitetun puolustusvyöhykkeen 45 kilometrin leveydeltä ja 25 kilometrin syvyydeltä, ja vallanneet useita vahvasti linnoitettuja vihollisen tukikohtia.

Kievin pohjoispuolella Punainen armeija on torjunut vihollisen jalkaväen ja tankkien vastahyökkäykset ja taistellen laajentanut sillanpääasemaansa Dnieprin oikealla rannalla.

Homelin eteläpuolella neuvostojoukot menivät Dnieprin yli ja murrettuaan vihollisen puolustuslinjat 20 kilometrin levyisellä rintamalla, ovat edenneet 5—10 kilometriä sekä vallanneet Homelin alueella olevan Lojevin kaupungin ja useita muita asutuskeskuksia.

LOKAKUUN 18 PÄIVÄN TIEDONANNOSTA:

Kremenshugin kaakkoispuolella ovat meidän joukkomme jälleen edenneet 5—7 kilometriä ja vallanneet 23 paikkakuntaa.

Kievin pohjoispuolella ovat joukkomme laajentaneet sillanpääasemiaan Dnieprin oikealla rannalla.

Homelin eteläpuolella on laajennettu sillanpääasemaa Soshjoen oikealla rannalla ja vallattu useita tärkeitä paikkakuntia.

Myöskin Retshitsan eteläpuolella on menestyksellisissä taisteluissa laajennettu joukkojemme sillanpääasemaa Dnieprin oikealla rannalla.

Lokakuun 17 päivän kuluessa on vaurioitettu ja tuhottu 171 saksalaista hyökkäysvaunua. 45 vihollisen lentokonetta on ammuttu alas.

Tiedämme tarkkaan, että Suomen armeijan sotilaiden suuri enemmistö kyselee levottomana toisiltaan: täytyyköhän meidän vielä viettää kolmaskin sotatalvi Karjalan soiden ja metsien lumikinoksissa, nähdä vilua ja nälkää, vuotaa verta?

Kyllä, vastaamme, kyllä täytyy, jos suomalaiset sotilaat eivät pysty omalla toiminnallaan tekemään tyhjiksi hallituksessa ja armeijan päämajassa istuvien Suomen hitleriläisten suunnitelmia. Noiden kihojen kaikki ponnistukset tähtäävät sodan pitkitämiseen mahdollisimman kauas. He eivät suinkaan pitkitä sotaa sen vuoksi, että he vielä haaveilisivat voitosta. Ei. Sen tapaiset haaveet ovat jo „taakse jäänyttä elämää“. Nyt ei ole kysymys mistään muusta kuin siitä, että he pelkäävät sodan lopputulosta, rikostensa rankaisemista. Vitkutelussa, tilinteonhetken lykkäämisessä on heidän ainoa toivonsa. Niin kauan kuin he hallitsevat ja komentelevat, täytyy suomalaisten sotamiesten nähdä vilua ja nälkää, oman päänsä menoksi suojella Hitlerin kätyrien nahkaa.

Mitä on tehtävä?

Te näette itse, sotilaat, että

(Jatkuu 2. siv.)

Tahdotteko uutta sotatalvea?

(Jatkoa 1. siv.)

toimettomuus ja odottelu ei auta, vaan on teille kuolemaksi. Jos te odotatte sodan lopettamista joukkioilta, joka näkee ainoan pelastuksensa sen pitkittämisesä, niin se merkitsee itsemurhaa.

Monet teistä panevat suuria toiveita 33 asianajajan, maisterin, insinööriin, lääkäriin ja kansanedustajan vastustusryhmään. Useat ajattelevat, että nuo 33, jotka ovat sivistyneitä miehiä, varmaankin saavat rauhan aikaan. Se on väärinkäsitys. Emme tahdo kieltää, ettekö noiden 33:n joukossa olisi hyväätarkeitavia miehiä, jotka vilpittömästi haluaisivat pelastaa Suomen kansan sodan kärsimyksiltä ja kauhulta. Mutta ei pidä unohtaa, että heidän vastarintansa on hyvin arkailevaa ja puolinaista. Heidän toimintansaahan rajoittuu vaatimattomiin ja kainosteleisiin rauhantoivomuksiin, joita he ovat esittäneet kirjelmässään presidentille. Se merkitsee, että he myöskin odottavat sodan lopettamista niiltä samoilta herroilta, joiden ainoa pyrkimys on sodan pitkittäminen.

Eikö ole siis selvää, että ei 33 eikä mikään muu „sivistyneiden“ miesten ryhmä saa mitään aikaan ilman joukkojen taistelua, ilman sotilaiden omaa tarmokasta toimintaa. Tuollaisten henkilöiden toivomukset jäävät peliksi toivomuksiksi, joista Mannerheim, Ryti ja muut hitleriläiset välittävät viis, niin kauan kuin suomalaiset sotilaat eivät kapinoi, eivät ryhdy joukolla vaatimaan osastojensa viemistä takaisin Suomeen, eivät karkaa joukolla rintamalta tahi antaudu joukolla Punaisen armeijan vangiksi.

Jos odotatte, niin saatte kolmannen sotatalven, saatte kokea armeijanne täydellisen nujertamisen, ja itsellenne saavutatte vain kuoleman.

Ryhtykää siis toimintaan ennenkuin se on myöhäistä!

MITEN MINÄ SIIRRYIN PUNA-ARMEIJAN PUOLELLE

Lohjan pitäjän Koikylästä kotoisin oleva JR 101 23. pataljoonan 3. komppanian sotamies Martti Laaksonen kirjoittaa:

„Terve, 23. pataljoonan pojat!

Te siellä vielä aprikoitte kysymystä, miten pääsisi loikkaamaan Neuvostoliiton puolelle. Minä olen jo tällä puolella ja tahdon muutamalla sanalla kirjoittaa kokemuksistani.

Linjan ylittäminen on oikeastaan hyvin yksinkertainen tempu, varsinkin näin syksyllä. Oman miinakentän voi aina kiertää, kun on ollut tarkkana. Tällä puolen taas puna-armeijalaiset kyllä auttavat auliisti jokaista yliloikkaria omien miinakenttiensä yli.

Jos on reilu vartiomies, niin hänen kanssaan voi sopia, ettei hänen suotta pyssyn paukkeellaan herättelisi rauhallisia ihmisiä. Mutta jos vahdissa on suojeluskuntalainen tai muu kelju äijä, niin sen voi aina johtaa harhaan tai pistää hiljaa kuoliaaksi. Minä päätin ylittää linjan silloin, kun vartiossa oli suojeluskuntalainen ja Aunuksen kävijä sotamies Isoksela. Ilan suussa sanoin hänelle, että komppanian päällikkö luutnantti Huttunen lähetti minut tarkastamaan etumaastoa. Minulla ei tietysti paljon tarkastamista ollut, kun vartiossa ollessani olin sen jo tarpeeksi tutkinut. Kun alkoi hämärtää, otin sellaisen startin, ettei maratoonijuoksija väepeli Venäläisenkään olisi kintereilläni pysynyt.

Puna-armeijan vartiomies huomasi minut kaukaa, huutaen: „Lahtarit ajavat takaa“. Hänen osoittamaansa tietä olin pian päässyt onnellisesti puna-armeijalaisten korsuun, jossa ensi työkseni söin mainion illallisen.

Linjoilla majurin arvolla oleva upseeri antoi minulle todistuksen vapaaehtoisesta ylityksestä. Tällä todistuksella on taivaallinen voima. Sitä ei tarvitse muuta kuin vilauttaa, niin vaikeimmatkin asiat järjestyvät hyvin päin. Kohtelu täällä on hyvä, kirjoittajan saan kirjoittaa vaikka joka päivä. Asunto-olot ovat paljon paremmat kuin siellä. Töitä teen vain ruumiini terveydeksi, etteivät jäsenet veltostuisi, sillä sodan päätyttyä on kyettävä pistämään kuntoon rempallaan olevat kotiasiat.

JR 101 sotamies Martti Laaksonen.

EUROOPAN KANSOJEN VAPAUSTAISTELU

Jokainen päivä tuo uusia tietoja saksalaisten orjuuttajien miehittämän Euroopan kansojen vastarinnan kasvusta.

Jugoslavian sissit käyvät ihmetyttävän sankarillista, yleiskansallista ja taitavaa sotaa. Tämän vuoden keväällä ja kesällä ne torjuivat saksalais-italialaisten joukkojen kaksi „yleishyökkäystä“, vieläpä antoivat niille lujia vastaiskujakin, vaikka miehittäjillä oli suuri ylivoima ja parempi aseistus.

Rinnan sissien päävoimien kanssa toimii Sloveniassa, Dalmatiassa, Kroatiassa, Serbiassa ja Montenegrossa satoja pienempiä sissiryhmiä.

Mussolinin kukistuminen Italiassa herätti sissiliikkeen uuden nousun Jugoslaviassa. Syys-

kuussa sissit valtasivat useita paikkakuntia Adrian meren rannalla.

Kreikassa on sissiliike huomattavasti kasvanut viimeisten kuukausien aikana. Satoja sissiosastoja toimii Tessaliassa, Makedoniassa ja muissa maakunnissa. Ne vioittavat jatkuvasti rautateitä, siltoja ja tunnelleita. Kreikkalaiset sissit ovat suistaneet raiteilta kymmeniä junia. Vaikka Kreikassa ei olekaan sellaisia suuria taisteluja kuin Jugoslaviassa, on viides osa maasta kuitenkin jo sissien valvonnan alla.

Ranskassa tapahtuu yhä useammin joukkojen avoimia estintymiä, sissiliike kasvaa ja kansan viha miehittäjiä ja heidän kätyreitään vastaan lisääntyy.

Sissien toiminta on eniten levinnyt liikenteessä. Tämän vuoden keväällä ja kesällä sadat

Koska he lakkaavat valehtelemasta

Kansan tyytymättömyys Suomea rehottavaa hitleriläistä propagandajärjestöä vastaan on niin suuri, että siitä on ollut pakko pitää parranpäriinää eduskunnassa.

Mutta virallinen valehtelu ja sen salaaminen jatkuu ennen tyyliin. Itärintaman suurmuutosta suomalainen yleisö tietää ainoastaan sen, mitä sen päämaja ja „Kansainvälinen tietotoimistoksi“ nautunut huonomainen saksalainen valhemylly suvaitsevat yrittäessään salata ja kaukalla Saksan armeijan suuria häsähäunoja.

Suomen hallituksessa istuvat jarrit koettavat esittää asian laisessa valossa, että nyt mukana jo lakattu valehtelemasta. Tällaisen näköhäiriön aikaansaajaksi he turvautuvat seuraavaan määkäntötemppuun: he myöntävät auliisti, että viime vuonna kyllä aikalailla valehdeltua, mutta se oli siihen aikaan, kun hallituksessa olivat sellaiset leuh-

kat äijät kuin Rangel ja Witting. Nyt istuvat heidän paikoillaan mukamas vallan toiset miehet, Linkomies ja Ramsay.

Todellisuudessa ovat kaikki mainitut miehet yhtä maata kuin maalarin housut — yksiä Saksan pulliaisia.

Jos ei tuolle koko konkkaronkalle anneta pian kalossinkuvaa asianomaiseen paikkaan, niin joka elää, se näkee, että vuonna 1944 toistuu sama ilveily: hallituspuhkilta voidaan taas tipauttaa pari äijää alas, ja silloin taas myönnetään, että silloin, vuonna 1943 sitä vasta valehdeltiinkin, mutta se oli siihen aikaan, kun hallituksessa istuivat ne ja ne suurleuhkijat, esimerkiksi Linkomies ja Tanner.

Mutta tänä vuonna sitä ei vielä myönnetä, sillä k.o. suurleuhkijat ovat „remmissä“. Ja valehtelevat lakanneensa valehtelemasta. Ja korvat heiluu...

Eikä tuo porukka ennen lakkaakaan Suomea valehtelemasta, ennenkuin sille on näytetty, mistä tie Saksaan kulkee.

Taavetti Tietäväinen.

välillä. Miehitysviranomaiset ovat hyvin levottomia sissiliikkeen kasvun johdosta ja lähettävät sissejä vastaan rankaisujoukon toisensa jälkeen.

Sissit hyökkäilevät usein vankeiloihin ja keskitysleireille tahi Saksaan pakkotöihin väestöä kuljettavien junien kimppuun ja vapauttavat puolalaisia saksalaisten kynsistä.

Sissisodan palo leviää päivä päivältä yhä laajemmalle miehityksessä Euroopassa. Punaisen armeijan suuret voitot innostavat Hitlerin orjuuttamia kansoja. Ne tietävät, että jokainen isku idästä ja lännestä lähentää Hitler-Saksan perikatoa ja jouduttaa Euroopan kansojen vapautumisen hetkeä. Mutta ne tietävät myöskin, että „uuden järjestyksen“ pikaisen kukistumisen parhain tae on noiden kansojen leppymätön taistelu itse hitleriläisen Euroopan sisällä.



Viljo Korhonen voi hyvin

Ilomantsin pitäjän Ajo-vaaran kylästä kotoisin oleva, Syvärillä Punaisen armeijan vangiksi joutunut JR 9 4. komppanian sotamies Arvo Pesonen kirjoittaa:

„Tämän vuoden elokuussa meidän rintamalohkolla puhui Punaisen armeijan puolelta radiossa rykmenttimme 2. konekiväärikomppanian entinen sotamies Viljo Korhonen. Me kuuntelimme suurella mielenkiinnolla hänen puhettaan. Monet sotamiehistämme tunsivat Viljon äänenkin, mutta upseerit väittivät, että Korhonen on jo aikoja sitten tapettu ja että puhuja on muka joku venäläisten agitaattori.

Kun täällä sotavankeudessa tapasin Korhosen, niin ensi työkseni kysyin, puhuiko hän radioon. Korhonen vastasi myönteisesti ja kertoi mielenkiintoisesta matkastaan etulinjoille. Muistaessani, mitä upseerit puhuivat Korhosen „tappamisesta“, päätin kiinnittää poikien huomiota siihen, kuinka tässäkin asiassa yritettiin heitä vetää huulesta. Istumme nyt Viljon kanssa vierekkäin ja hän lähettää valokuvansa sekä kääntää piirtämään puolestaan terveiset JR 9 pojille, että voi hyvin ja on iloinen, kun he kuulivat hänen radiopuheensa.

Arvo Pesonen.

Vangeiksi antautuvat kenraalit näyttävät hyvää esimerkkiä sotamiehille

Punaisen armeijan puolelle vapaaehtoisesti siirtynyt JR 22 1. pataljoonan 3. komppanian sotamies Erkki Gustafsson kertoo:

„Kun Punaisen armeijan kenttäkaiuttimessa ilmoitettiin, että 29 saksalaista kenraalia oli antautunut Punaisen armeijan vangiksi Stalingradin luona, ei siihen ensin kukaan uskonut. Mutta sitten, kun nähtiin kuva Neuvostoliiton sotavankileiriltä, jossa sotamarsalkka Paulus oli esitetty muiden kenraaliensa kanssa ilmielävänä venäläisten upseerien seurassa, alkoivat pojat uskoa.

Ihmetytti kuitenkin, miten

noinakin suuret sotaherrat, jotka olivat varmasti kerrotuttaneet sotamiehilleen kauheita juttuja venäläisestä sotavankiudesta, päättivät itse antautua Punaisen armeijan vangeiksi. Jos he olisivat uskoneet noihin juttuihin, niin olisivathan he tietenkin laskeneet ennemmin kuulan kalloonsa kuin antautuneet.

Minulle tämän jutun yhteydessä selvisi hyvin tärkeä seikka. Ymmärsin kaikkien sellaisten puheiden, että vangiksi antautuminen on rikos ja häpeällinen teko, olevan pelkkää propagandaa. Ajattelin puolestani: jos kerran kenraalit ja sotamarsalkat antautuvat vangeiksi, niin miksei heidän esimerkkiään voi seurata tavallinen rivimies“.

„Kanatarhan paimenet“ saavat ojennusta

JR 10 jääkärikomppanian sotamies Vilho Vinberg, kotoisin Kiuruveden Rapakkojen kylästä, kertoo:

Kiuruvedelläkin on ollut paljon saksalaisia viime vuoden syyskuusta alkaen. Kun olin lomalla kotonani tämän vuoden elokuun loppupuolella, niin eräänä iltamareisulla viisi saksalaista yritti raiskata noin 20-vuotiaasta tyttöä.

Kun me paikalla olleet suomalaiset sotamiehet kuulimme avunhuudon, painuimme kymmenmiehisellä porukalla tapahtumapaikalle ja pelastimme tytön, jonka vaatteet oli jo revitty riekaleiksi. Ryhdyimme sitten pehmittämään saksalaisten „kanatarhan paimenten“ naamataulua. Kuului vain nyrkkien lapset. Minäkin ehdin muutaman kerran mottaamaan, ennenkuin saksalaiset siat olivat könttyllään.

Huumoria

PÄTEVÄ SYY

Erään saksalaisen divisioonan esikunnassa kenraali kysyy everstiltä, joka on juuri saapunut paikalle perääntyvän rykmentinsä rippeiden etunenässä.

„Kuinka vahvoja olivat ne venäläiset voimat, jotka antoivat teille tuollaisen lölyn, herra eversti?“

„Minulla ei ole siitä aavistusakaan, herra kenraali. Minä en katsonut taakseen“, eversti ilmoittaa.

MITÄ KANSA ODOTTA

Leipäjonossa Helsingissä tapaa toisensa kaksi tuttavaa naisihmistä.

„Rouva Hynninen, oletteko te jo kuullut Linkomiehen viimeisen puheen?“

„Ei, en vielä. Mutta kyllä tämä elämä siltä näyttää, että pian se kuullaan senkin miehen viimeinen puhe“.

Yleisön pyynnöstä

Kun pieni kana yrittää murtaa liian suurta munnaa...



... niin paikathan siinä repeää.

Ylläoleva kuva on sotavankien kertoman mukaan saavuttanut suurta kansansuosiota Mannerheimin armeijan sotilaiden keskuudessa. Siitä puhutaan kaikkialla, sielläkin, missä kuvaa ei ole nähty, vaan se tunnetaan ainostaan kuulopuheiden perusteella.

Eräistä joukko-osastoista on ylliloikkareiden mukana lähetetty valituksia, että sinne ei ole saapunut sitä lehtemme numeroa, jossa kuva oli painettu. Yleisön hartaasta pyynnöstä julkaisemme kuvan toistamiseen.

Saksalaisen kenraalin raportti

— Minkälaisia ovat saavutuksemme, herra kenraali?

— Loistavia! Me peräännyimme voittoisasti ja voitettut venäläiset ajavat meitä takaa.

— Saatujen tietojen mukaan on Hitlerin näkö viimeaikoina suuresti huonontunut. Lääkäri on todennut, että Hitler ei näe eikä koskaan enää tule näkemään Ukrainan (sen enempää kuin Donin ja Kubaninkaan) viljaa eikä Donetsin kivihiiltä. Tauti on parantumaton.

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 92
1948

RINTAMALEHTI

Perjantaina
lokakuun 22 pnä

Taistelut Dnieprin länsirannalla

Läpimurto Krementshugin kaakkoispuolella. — Pjatihatkan valtaus Dniepropetrovskista länteen. — Suuri sotasaalis. — 1800 sotavankia. — Kaikkia sillanpääasemia Dnieprin oikealla rannalla laajennetaan.

★ ★ ★

NEUVOSTOLIITON TIEDOITUSTOIMISTON TIEDONANTO
LOKAKUUN 19 PÄIVÄLTÄ.

Lokakuun 19 päivän kuluessa meidän joukkomme murtivat vihollisen vastarinnan Krementshugin kaakkoispuolella, jatkoivat hyökkäystään ja etenivät 15—20 kilometriä, valtasivat taistellen Pjatihatkan kaupungin ja suuren rautatiesolmun sekä yli 100 muuta paikkakuntaa. Näin ollen on saksalaisten mitä tärkein yhteyslinja, Dniepropetrovskin—Znamenkan rautatie katkaistu. Epätäydellisten tietojen mukaan ovat joukkomme saaneet Pjatihatkassa seuraavan sotasaaliin: 15 lastattua rautatiejunaa, 30 hyökkäysvaunua, joista 17 „Tiikeriä“, 172 tykkiä, 1.300 autoa, 600 konekivääriä sekä ase-, ammus-, elintarvike- ja muita sotilasvarastoja. Vangiksi on otettu 1.800 saksalaista sotamiestä ja upseeria.

Kievin pohjoispuolella joukkomme ovat torjuneet vihollisen vastahyökkäykset sekä jatkaneet taisteluja laajentaen sillanpääasemaansa Dnieprin oikealla rannalla. Meidän joukkomme valtasivat täällä vihollisen vahvasti linnoitetun tukikohdan Vysgorodin.

Retshitsan eteläpuolella joukkomme ovat laajentaneet sillanpääasemaansa Dnieprin oikealla rannalla.

Homelin eteläpuolella joukkomme laajensivat taistellen sillanpääasemaansa Sosh-joen oikealla rannalla, edeten useita kilometrejä.

TIEDONANTO LOKAKUUN 20 PÄIVÄLTÄ.

Katutaisteluissa Melitopolissa vallattu useita kortteleita. Vihollisen kärsi suurta mieshukkaa.

Neuvostojoukkojen eteneminen Krementshugin kaakkoispuolella jatkuu.

Kievin, Retshitsan ja Homelin seuduilla neuvostojoukot hyökkäivät menestyksellisesti laajentaen sillanpääasemiaan Dnieprin ja Sosh-joen oikealla rannalla.

Suomalaiset sotilaat! Karkoitettuaan saksalaiset sotalaumat Dnieprin itäpuolella olevasta Ukrainasta ja mentyään valtavan vesistöesteen, Dnieprin yli, Punainen armeija antaa nyt niille murskaavia löylyjä Dnieprin oikealla rannalla.

Seuratkaa tarkasti tapahtumia, ja teille selvenee, kuinka perusteellinen tuho odottaa teidän armeijaanne, jos te, sotilaat, ette nouse kapinaan ettekä lähde ajoissa pois rintamalta.

KOLMEN SUURVALLAN NEUVOTTELU

Lokakuun 19 päivänä Moskovassa alkoi kolmen liittoutuneen valtakunnan, Neuvostoliiton, Amerikan Yhdysvaltojen ja Iso-Britannian edustajien neuvottelu. Neuvostoliiton edustajistoaa johtaa ulkoasiain kansankomissaari V. M. Molotov, Yhdysvaltain edustajistoaa valtiosihteeri Cordell Hull ja Iso-Britannian edustajistoaa ulkoasiain ministeri Anthony Eden.

Neuvottelun alkamisen aattona moskovalainen „Izvestija“ kirjoitti:

„Viime kuukaudet ovat olleet täynnä tapahtumia, jotka ovat jyrkästi muuttaneet maailmansodan kulun. Punaisen armeijan voitot Neuvostoliiton—Saksan rintamalla, voitot, jotka on saavutettu sitkeissä ja vaikeissa taisteluissa saksalaisia anastajia vastaan, sekä meidän liittolaistemme menestykselliset sotatoimet Välimeren sotana näyttämöllä ovat tehneet mahdolliseksi uuden, englantilais-neuvostoliittolais-amerikkalaiselle liittoutumalle erittäin otollisen muutoksen koko sotilaallisessa ja poliittisessa tilanteessa. Nämä kuukaudet ovat paljastaneet selvästi Hitlerin leirissä vallitsevan kriisin kärjistymisen sotilaallisten tappioiden vaikutuksesta, ja ovat vieneet hitleriläisen liittoutuman

(Jatkuu 2. siv.)

KOLMEN SUURVALLAN NEUVOTTELU

(Jatkoo 1. siv.)

luhustumisen partaalle. Samaan aikaan nämä kuukaudet ovat näyttäneet uusia esimerkkejä niiden maiden kehittyvästä yhteistyöstä, jotka ovat yhtyneet taisteluun Hitler-Saksaa ja sen vasalleja vastaan.

„Hitlerin leiri on peloissaan Moskovan neuvottelun johdosta. Rauhoittaakseen omiaan, siellä huudetaan hysteerisesti liittoutuneiden välisistä sovittamattomista „ristiriidoista“. Mutta hitleriläiset ovat jo moneen kertaan pettyneet pannessaan toivonsa erimielisyyksiin liittoutuneiden leirissä. Vanha saksalainen politiikka, joka pyrkii pelamaan ristiriidoilla, on jo kauan sitten tehnyt itsensä mahdottomaksi, ja sodan aikana se on vienyt useasti suorastaan päinvastaisiin tuloksiin. Tämän alkavat ymmärtää jo itse hitleriläisetkin, jotka surumielisesti toteavat, m.m. Saksan tietotoimiston suun kautta, että „ristiriidat kolmen liittoutuneen välillä eivät milloinkaan koske kysymyksen ydintä“.

„Kysymyksen ydin“ on Hitler-Saksan tuhoaminen. Tämä tehtävä tulee ratkaistuksi liittoutuneiden yhteisin ponnistuksin. Neuvottelun täytyy lähentää tämän tehtävän ratkaisua“.

Pakokauhu Norjan saksalaiskätyrien leirissä

„Dagens Nyheter“ kertoo, että Norjan natsit, quislingiläiset, eroavat puolueesta suurin joukoin. Yhtenä syynä siihen on tilinteon pelko heidän petturuutensa ja suorittamiensa konnatoimien johdosta.

„Svenska Morgonbladet“ kertoo, että joku aika sitten ryhmä nuoria quislingiläisiä tyttöjä ja poikia oli lähetetty opintoleirille Saksaan. Paluumatkalla Norjaan retkeilijät jäivät Ruotsissa pois junasta välttyäkseen palaamasta kotimaahansa. Kaikesta päättäen, kirjoittaa lehti, syynä pakoon oli se, että he olivat kadottaneet uskonsa Hitler-Saksan voittoon.

„Itä-Karjalan sotilaallinen merkitys“

Punaisen armeijan tiedustelijain kaappaamista asiakirjoista näkyy, että Suomen armeijan joukkoyksiköissä on tämän vuoden elokuussa pidetty niin sanottuja „oppitunteja“ aineesta: „Itä-Karjalan sotilaallinen merkitys“.

Niinpä Maaselän ryhmän esikunnasta lähetettiin heinäkuun 27 p:nä esikuntapäällikön, eversti Kai Savonjousen sekä v.t. valistusupseerin kapteeni Ilmari Paavolan allekirjoittama salainen ohjekirjelmä mainitunlaisten opituntien pitämisestä.

Kirjelmä on aito „suur-suomalaista“ propagandaa, jonka tarkoituksena on puolustella Suomen vallanpitäjien rikollista ja häviöön tuomittua sotaseikkailua. Siinä todistellaan, kuinka „edullista“ olisi rakentaa Suomen pääpuolustusasemat linjalle: Karjalan kannas—Syväri—Äänisjärvi—Valkeanmeren kanava—Valkeameri, ja kuinka „edullista“ olisi saada Suomen haltuun koko Muurmannin rata, Muurmannin satama ja Kuollan niemimaa.

Mutta ei siinä kaikki. Kirjelmässä väitellään joitakin „sotasasioita tuntemattomia siviilihenkilöitä“ vastaan, jotka ovat taipuvaisia pitämään edellämäinitua „pääpuolustuslinjaa“ myöskin Suomen valtakunnan ihanneellisenä itärajan. Eihän tuki, opettavat kirjelmän laatijat, suuret „sota-asiain tuntijat“. Kuinkas te tuollaista puhutte? Valtakunnan rajanhan pitää kulkea paljoa kauempana idässä (missä, sitä ei sanota). Täytyyhän pääpuolustuslinjan itäpuolelle saada „leveä etumaasto“, jossa voitaisiin käydä viivytystaisteluja siihen saakka, kunnes armeija ehdi.

Elintarvikevaikeudet Hitler-Saksassa

Hitleriläiset lehdet myöntävät, että toiveet hyvästä sadosta Saksassa ovat pettäneet. Hitleriläinen johtomies Giessler sanoi puheessaan: „Talonpoikien, talonpoikaisnaisten, vieläpä kasvavan maalaisnuorisonkin kasvoilla näkee melkein yliluonnollisten ponnistusten jälkiä. Mutta siitä huolimatta monilla seuduilla maatalousvuoden päät-

tään marssittaa pääpuolustuslinjalle.

Meillä ei ole halua enempää syventyä tämän asiakirjan yksityiskohtiin. Se on lahtarimaisen pöyhkeän tylsäjärkisyyden huippu. Mutta täytyy ihmetellä, että ei vuonna 1941, vaan vuonna 1943 ja vielä saksalaisten kesähyökkäyksen myttyynmenon jälkeen sekä Punaisen armeijan siirryttyä valtavaan vastahyökkäykseen, Suomen armeijan johdossa on miehiä, jotka kuvittelevat löytävänsä suomalaisten sotamiesten joukosta sellaisia hölmöjä, jotka vielä uskovat heidän rosvosuunnitelmiansa toteutumiseen.

Kirjelmässä tehdään tosin se surumielinen toteamus, että Itä-Karjala ei ole kokonaan Suomen hallussa, vaan ainoastaan osittain. Mutta samassa uskotellaan, että onhan sekin parempi kuin ei mitään.

Ei, sotilaat! Se ei ole parempi, vaan pahempi, monin kerroin pahempi kuin ei mitään. Karjalan alueiden anastaminen maksolteille suunnattomia veriuhreria. Mutta yritykset niiden pitämiseen tulevat maksamaan teille vielä monin kerroin enemmän: teidän armeijanne täydellisen tuhon, kaikkien niiden miesten surman, jotka yrittävät estää Punaista armeijaa puhdistamasta maataan muukalaisista anastajista.

Jos tahdotte välttyä tältä kohtalolta, vaatikka joukko-osastojenne viipymätöntä viemistä pois Neuvosto-Karjalasta, karatkaa rintamalta tahi antautukaa sotavangeiksi! Kiirehtikää, ennenkuin ukkonen jyrähtää Karjalankin rintamalla!

tyminen on tuonut katkeraa pettymystä“.

Leivän laatu Saksassa on suuresti huonontunut. Samoin varoitetaan jo siitä, että peruna ei tule riittämään. Koko kalasaalis tullaan jakamaan vain pommituksista kärsineille kaupungeille. Muiden kaupunkien huoltaminen kalalla lopetetaan kokonaan.

O. W. KUUSINEN

SAKSALAISET ISÄNNÄT JA SUOMALAISET RENGIT

se tosiasia, että melko huomattava määrä saksalaista on jatkuvasti Suomessa todistaa koko maailmalle, saksalaisista on tullut Suomalaisiä. Mutta herää kysymys onko minkäänlaista eroa nykyisen aseman ja Saksan miehittämien maiden välillä? Kyllä, ero on kakkakaan ei kovin olennai-

mi on menettänyt itsenäisensä, kuten Saksan miehittämät maat. Mutta Suomi ei ainoastaan alistettu Saksan valtakuntaan, vaan samalla se myöskin tekee Saksalle palveluksia. mi on Hitler-Saksan vasallina, joka palvelee sitä ennen kuin käymällä sotaa sen etupuolesta, sen apurina.

Tämä ei tee Suomen kansan yhtään helpommaksi. se osa, jota Suomen hallitus ei piirit nyt esittävät, on erikoinen osa: heistä on merkittävästi tullut Suomen saksalaisten isäntien renkejä.

Suomen kansa näkee nälkää ja yhtä paljon kuin miehiäkin maiden kansat: Suomen yhtä perusteellisesti Saksan ryöstämä kuin miehitettykin. Mutta kaikki se on tehty Suomen viranomaisten käsin.

Men työtekeviä riistetään jaetaan säälimättömästi Saksa-imperialistien eduksi; saksalaisten käskystä Suomessa vanhoja kidutetaan ja teloitetaan. Mutta toimeenpanijoina työtävät Suomen viranomaiset. Sitten nuo saksalaisen sorron toimeenpanijat Suomessa ole miltä uusia nousukkaita, jotka nyt saksalaisten tahdosta päässeet valtaan, niinkuin Saksan käskyläiset Norjassa, Suomessa ja Belgiassa. Ei, miengien tehtävään ovat Suomalaiset ottaneet hoitaakseen maan

vanhat vallanpitäjät, se sama kopla, joka siellä on ollut vallassa jo neljännesvuosisadan ja enemmänkin.

Myytyään Suomen Hitler-Saksalle ja ryhdyttyään esittämään hitleriläisyyden renkien osaa maassaan Suomen vallanpitäjät heti kunnostautuivat muissa maissa olevien Hitlerin kätyrien joukossa erikoisella ominaisuudellaan — vertaansa vailla olevalla ulkokultaisuudella.

He eivät sano kansalle, kuten Quisling Norjassa, että on alistuttava saksalaisten tahtoon, vaikka he eivät suinkaan jää jälkeen hänestä teoissa, pakottaakseen kansansa alistumaan saksalaisten isäntien tahtoon. Sanoissa he inttävät entiseen tapaansa, että Suomi on täysin „itsenäinen maa“, ja itse esiintyvät „isänmaallisina“, jotka muka „puolustavat“ Suomen itsenäisyyttä. He eivät ole huo- maavinaan Saksan taholta minkäänlaista kajoamista Suomen itsenäisyyteen.

Kun saksalaiset ryöstävät Suomea, harjoittaen julkeata kirstutusta, niin Suomen valta herrat nimittävät sitä Suomen ja Saksan „taloudelliseksi yhteistyöksi“, ja Suomen presidentti lausuu saksalaisille „kiitoksen avustusta“.

Kun saksalaiset vaativat Suomen liittämistä niin sanottuun „antikomintern-liittoutumaan“ tai vaativat Gestapon valvontaa Suomen ohranan „työhön“, tahi kun Berliinissä yksinkertaisesti päätetään, kuka Suomen herroista sopii ja kuka ei sovi Suomen pääministerin virkaan, niin Helsingissä vastataan joka kerta lakeijamaisesti: „käskynne!“, ja tätä nimitetään „poliittiseksi yhteistyöksi“.

Kun Hitler vaatii Suomelta yhä uusia eria tykinruokaa, niin hänen Suomen hallituksessa istuvien virkaintoimesti näyttämään „johdajalle“, että he tässä asiassa tahtovat säilyttää itsellään etu-

sijan Saksan kaikkien vasallimaiden joukossa, t.s. lähettävät sodan lihamyllyyn suhteellisesti enemmän miehiä kuin mikään muu näistä maista. Ja tätä he nimittävät „sotilaalliseksi yhteistyöksi“ Saksan kanssa.

Todellakin, sen palvelusintoisempia renkejä kuin Suomen vallanpitäjät ovat, ei Saksan fascisteilla ole.

Sanotaan, että koira nuolee keppiä, jolla isäntä sitä lyö. Mutta Hitlerin suomalaisten koirien käyttäytyminen on vieläkin kummallisempaa. He ovat isäntänsä mieliksi antaneet saksalaisille sotalaumoille Suomen naisten kunniankin. He ovat itse asiassa laillistaneet hitleriläisten upseerien ja sotamiesten harjoittaman suomalaisten naisten raiskaamisen. Sitä paitsi he ovat laajassa mitassa järjestäneet sen erikoislaatuisen palvelun, jota suojeluskuntalaisen „Lotta Svärd“-järjestön jäsenet suorittavat saksalaisen sotaväen miehille. Tästä sotilaallisetusta järjestöstä, johon kuuluu 185 tuhatta jäsentä, on tullut saksalaisten porttola niin selustassa kuin rintamallakin.

Miten tällaista „yhteistyötä“ saksalaisten kanssa Suomessa virallisesti nimitetään, on meille tuntematonta. Mutta me tiedämme, että Suomen armeijan sotilaiden omaisten rintamalle lähettämässä kirjeissä kuivastuu katkera häpeä ja suuttumus tuollaista häpeämätöntä „yhteistyötä“ kohtaan hitleriläisten kanssa. Sen sijaan saksalaiset isännät itse näkyvät olevan hyvin tyytyväisiä suomalaisten vaimoväen hankkijain huolenpitoon. Ilmankos eräs heistä kirjoittikin „Wilnaer Zeitung“-lehteen:

„Me saksalaiset voimme Suomessa aina erittäin hyvin. Sen on meidän sotilaidemme esimerkki jo todistanut“.

(O. W. Kuusisen kirjasta „Suomi ilman naamaria“)

Miten Dnieprillä hurisee?

Kysymme teiltä, suomalaiset
sotilaat, kestääkö kiittää?

TALVI PELOTTAA

„Meillä ei ole puitakaan talveksi. Kaikki on niin kal- lista täällä, kaikki nousee vaan. Kaikista on pula, ei tääl- lä saa mitään ei vaatetta eikä pahasti ruokaakaan“.

„Kyllä teillä siellä on nyt varmaan suivasa olla, kun tuli pimeät yöt ja talvi-ilmat. Kuinka tässä talven yli päästään? Sillä nälkä tulee ja se on sellainen vieras, joka paanee tanssimaan oman pillinsä mukaan”.



Samaan aikaan kuin Punaisen armeijan joukot menevät mahtavan Dniepr-virran yli, etualalla näkyvässä oleva räpylä-saksmanni koettaa pelastautua vaipumasta ahventen ruoaksi. Pelastusrenkaan nimi on „joustava puolustus“.

*Ulkomaalaiset lehdet Punaisen
armeijan hyökkäyksestä*

VENÄLÄISET OVAT YLI-
VOIMAISIA

„Venäläiset armeijat ajavat saksalaisia pois Venäjän laajoilta lakeuksilta. Muutamassa viikossa ovat saksalaiset menettäneet lähes puolet Ukrainaa. Venäläisten nopean ja vastustamattoman etenemisen selittää se seikka, että venäläisten puolella ovat vahvemmat voimat, parempi sotataito ja korkeampi moraalii“.

SAKSALAISTEN „SUUNNITEL-
MALLINEN“ PERÄÄNTY-
MINEN

„On itsestään selvää, että kukaan ei usko enää saksalaisten juttuihin „suunnitelmallisesta ve-

tytymisestä". Saksalaiset tekivät Krementshugin etelä- ja kaakkoispuolella joukkomme etenivät itsensä vain naurettaviksi, kun he olivat kulkeneet 6—10 kilometriä, valtasivat Verhne-Dnieprovskin kaupunkoivat uskotella, että he olisivat suunnitelmallisesti luopuneet ja yli 50 muuta paikkakuntaa. koko Dnieprin itäpuolella olevat Perejaslavin eteläpuolella joukkomme laajensivat sillanpääasesta Ukrainasta, tyhjentäneet Dnieprin oikealla rannalla. suunnitelmallisesti Smolenskin Retshitsan eteläpuolella joukkomme valtasivat useita vihollisen menettäneet suunnitelmallisesti vahvasti linnoitettuja tukikohtia Dnieprin oikealla rannalla. suunnattomat määrät sotamateriaalia". Lokakuun 21 päivänä meidän joukkomme ovat eri rintamilla

VENÄLAISTEN HYÖKKÄYK-
SEN VOIMA LISÄÄNTYY
TALVELLA

„Ei ole mitään merkkejä siitä, että venäläisten hyökkäykseen iskuvoima tulee vähenemään. Päinvastoin on täysi syy olettaa, että venäläisten hyökkäykseen voima tulee varsinkin talvella entisestäänkin lisääntymään.“

SOTILAAN ÄÄNI

RINTAMALEHTI

Maanantaina
lokakuun 25 pñä

SAKSALAISET AJETTU POIS
MELITOPOLISTA

Lokakuun 23 päivänä julkaistussa Stalinin päivä-
skysssä ilmoitettiin, että Punaisen armeijan joukot
ovat useita päiviä kestäneiden sitkeiden taisteluiden
tuloksen mukaisesti vihollisen vimmattua vastarinnan
voimien tuottaen sille raskaita tappioita, lokakuun 23 päi-
vänä täydellisesti saaneet haltuunsa Melitopolin
kaupungin ja rautatieaseman, saksalaisten erittäin tär-
keän puolustustukikohdan Krimille ja Dnieprin ala-
osalle johtavilla teillä.

Näin ollen saksalaisten vahva puolustusvyöhyke
 olotshnaja-joen varrella on murrettu sen ratkai-
 valla kohdalla.

Lokakuun 22 päivän tiedonannosta

Perejaslavin eteläpuolella joukkomme laajensivat sillanpääase-
maansa Dnieprin oikealla rannalla.

Retshitsan eteläpuolella joukkomme valtasivat useita vihollisen
 vahvasti linnoitettuja tukikohtia Dniepriin oikealla rannalla.

Lokakuun -21 päivänä meidän joukkomme ovat eri rintamilla
 panneet ja vaurioittaneet 116 saksalaista hyökkäysvaunua. 98 vi-
 llisen lentokonetta on ammuttu alas.

*
Alkaa unohtako, suomalaiset sotilaat, että ne Punaisen armeijan
mielit, joista nyt saapuu joka päivä yhä uusia tietoja, on saavutettu
yksyllä, sade, ja liejukauden kestäessä, jolloin hyökkäystoimia on
tönsä pidetty täysin mahdottomina. Neuvostosotilaille, jotka halua-
vat mahdollisimman pian karkoittaa ja tuhota fascistiset rosvot, ei
ole mitään mahdotonta. „Kenraali Lieju“ ei auttanut saksalaisia.
Tulee talveen tulee, niin he ovat aina itsekin myöntäneet, että se
ole heidän aikaansa. Talvi on samaa kuin — Stalingrad.

Volgalta Dnieprille

Juostessaan pakoon länttä kohti Punaisen armeijan herkeämättömien iskujen painosta, hitleriläiset luulivat voivansa pysähtyä Dnieprille. Saksalaiset perustivat toivonsa siihen tosiaan, että Dniepr on valtavan leveä, syvä ja vuolas virta, jonka länsiranta on jyrkkä ja korkea. He perustivat toivonsa vahvoihin linnoituslaitteisiinsa, joita he olivat rakentaneet vuosikausia. Tapansa mukaan he kerskailivat „aikovansa“ pysähtyä Dnieprille. „Tässä seison ja tähän jään“, ilmoitetaan suurehgentelijä Hitlerin sanoneen.

Mutta kävi toisin. Jatkaen keskeytyttä hyökkäystään Punainen armeija meni Dnieprin yli useissa kohdin. Hitleriläiset pettyivät laskuissaan tälläkin kertaa, kuten he pettyivät aikoinaan yrittäessään päästä Volgalle.

Tuo yrittäjä tuli hyvin kalliiksi. Hitler-Saksa ei unohda Stalin-gradin läksyä. Se ei unohda myöskään niitä iskuja, joita sen sotalaumat nyt saavat Dnieprillä.

Volgaita Dnieprille — sellainen on ollut hitleriläisten maanoton taival tänä vuonna. Stalingradin luona saamastaan mustertavasta iskusta he eivät toipunee keväällä, kesällä eikä syksyllä. Mitkään „totaaliset mobilisaatiot“ eivät heitä auttaaneet. Eivät auttaneet myöskään raivohullun Hitlerin kirkuvasenaiset päiväkäskyt. Punainen armeija ajaa vihollista edellään ja

(Jatkuu 2. siv.)

Volgalta Dnieprille

(Jatkoa 1. siv.)

tuhoaa sitä. On käynnissä saksalaisten joukkohäätö neuvostomaalta. Nyt taistellaan Dnieprin oikealla rannalla.

Dnieprin tapaisten leveiden jokien yliveno, ja varsinkin kun ne ovat erittäin vahvasti linnoitettut, on yksi sotataidon kaikkein vaikeimpia tehtäviä. Punaisen armeijan joukot osoittivat olevansa tämänkin tehtävän tasalla.

Suomalaiset sotilaat! Painakaa mieleenne Dnieprin taisteluiden opetukset! Ottakaa huomioon, että ei ole sellaisia esteitä, joita Punainen armeija ei voi voittaa. Armeija, joka on karkoittanut saksalaisten miljoona-armeijat Volgalta ja Kaukasiasta Dnieprille, ylittänyt tämän tavattoman vahvan vesistöesteen, kykenee myöskin hyökkäämään Karjalan metsämaastossa ja nujertamaan pienen Suomen pienen armeijan, jos se yrittää vastarintaa.

Vaviskaa Punaisen armeijan voiman edessä! Teillä on siihen täysi syy. Pelastakaa henkenne antautumalla sotavangeiksi tahi rintamakarkuruudella, ennenkuin kaikki on myöhäistä!



„Pojat voi hyvin ja parta kasvaa“. Ryhmä suomalaisia sotavangeja iltapuhteen vietyä sotavankileirillä N:o 158.

RAKKAALLA LAPSELLA ON MONTA NIMEÄ

Helsinkiläisten „valtiomiesten“ alypahanen joutuu tämän tästä ankaraan pinnistykseen, kun sen täytyy sotatilanteen muuttuessa keksiä yhä uusia nimiä sille siiveettömälle yhdyseläimelle, jota mainitut herrat viettävät saksamannin kanssa.

Kaikki muistavat vielä sen ajan, jolloin sanottiin reilusti ja kakistelematta niinkuin asia on. Nimittäin, että ollaan sotaliitossa Saksan kanssa. Sanoipa Ryti vielä joulukuun 6 p:nä 1942 iloitsevansaakin saksalaisten liittolaistensa aseveljeydestä.

Se oli siihen aikaan, jolloin saksalaiset olivat Stalingradin luona ja Kaukasus-vuorten juurella. Helsingissä oli ilo ylimmillään, ja siellä vannottiin saksamannille ikuista uskollisuutta.

Mutta sitten tuli Stalingradin

PAKINA

motti ja saksalaisten talviviivohka. Tämän jälkeen tuli kesä ja Orelin rysäys, joka tiesi saksalaisten hartasti odotetun kesähyökkäyksen keikahtaneen takapakaroilleen.

Ryti ei enää iloinnutkaan saksalaisten liittolaistensa aseveljeydestä. Mutta silloin ei oltu vielä niin julkeita, että olisi kehottanut kieltämään oltavan liitossa Saksan kanssa. Helsingin herrat koettelivat vain pienennellä syntiinlankeemuksensa suuruutta lepperellen, että sen liiton solminen oli pelkkä „sattuma“.

Punaisen armeijan kesähyökkäys jatkui kasvavalla voimalla. Se saapui Dnieprille. Silloinpa löytyi Helsingistä sellainen heppu, jonka päättä ei palellut, kun hän väitti, että „eihän tässä olla liitossa kenenkään kanssa“. Päättä ei palellut, mutta korvat heilui...

Väinö Tannerin virkaveljet

ovat nyt arvioineet Väinön väitteen sentään liian huimaksi. Vaikka kansalaiset eivät tiedäkään kaikista saksalaisten kanssa solmituista salaisista sopimuksista, niin niillä juutilla on kuitenkin silmät päässä ja he näkevät sen teerenpelin, jota saksamannien kanssa on pidetty kolmatta vuotta ja yhä pidetään.

Eduskunnan ulkoasiainvaliokunta on yllämainituista syistä antanut Suomen herrain ja saksamannien liitolle uuden nimen. Se on nyt kuuluma „määrätynlaista aseveljeyttä“. Sotaliiton olemassaoloa ei kielletä, mutta liverrellään, että se „ei merkitse poliittista liittoa“.

Mikä on sellainen sotaliitto, joka „ei merkitse“ poliittista liittoa? Vastaus: silkkaa pötyä. Se on aivan samaa kuin jos joku lukijoista väittäisi, että hän on laillisissa naimisissa, mutta se „ei merkitse“ avioliittoa.

Taavetti Tietäväinen.

Tappiomielialat

leviävät Saksassa kuin kulkutauti

Sveitsiläinen „Arbeiterzeitung“ kirjoittaa Saksan tilanteesta:

„Kaikkien väestökerrosten mieliala on erittäin masentunut. Vieläpä monen kiihkeän hitleriläisen into on laskenut. Siihen osittain syynä elintarviketehtäen huononeminen. Kaikkein hättämättömmimpiäkin tarvikkeita melkein mahdoton saada. Kiireä ruokatilanne koskee kipeimmin raskaan ruumiillisen työn tekijöihin, joiden voimat heikentyvät päivä päivältä.“

Kaikkialla vallitsee suuri väsymys sotaan. Uskonpuute Saksan voittoon ja tappiomielialat leviävät kuin kulkutauti.

Sotilaiden keskuudessa rintamalla on myös havaittavissa mielenmasennusta, joka on lisääntynyt varsinkin sen johdosta, että useiden sotilaiden perheet ovat tuhoutuneet Saksan kaupunkien pommituksissa. Kertomukset pommitusten seurauksista vaikuttavat kuin myrky sotilaiden mielialaan.“

Tanska ei lannistu

Tukholmasta ilmoitetaan, että loppuosaan parin kolmen päivän aikana lokakuun keskivaiheilla on Tanskan rautateilla, joita saksalaiset käyttävät yhteyttä varten Norjan kanssa, tehty 7 tuhotekoa. Kööpenhaminassa on täydellisesti tuhouttu kenkätehdas „Glob“. Tuhtemattomat henkilöt polttivat hartanon, jonka omistaja oli tunnettu hitleriläisten suosija. Kööpenhaminan lähellä on löydetty hitleriläiskätyrin Jens Olsenin ruumis.

Lokakuun 14 päivänä saksalaissa komendanttivirastossa Aalborgissa räjähti muutamia pommeja. Rakennus tuhoutui. Useat henkilöt haavoittuivat vaikeasti. Samana aamuna räjäytettiin Aalborgin laivastamolla nostokurjet, jotka oli juuri saatu kuntoentisten räjähdysten jälke-

Poika seurasi äidin neuvoa

„Tee mitä tahansa, kunhan pelstat henkesi“

Eräs Punaisen armeijan puolelle tullut Pielavedeltä kotoisin oleva suomalainen sotamies, jonka nimeä emme halua mainita, sai vähää ennen karkkaamistaan äidiltään seuraavan kirjeen:

„Rakas poikani!“

Joka iltä, kun ummistan silmäni, rukoilen puolestasi, että säilyisit elossa ja palaisit takaisin luoksemme. Usein olen yksinäisyydessä ihmetellyt sitä, kun teille sanotaan, että taistelette uskonnon, kodin ja isänmaan puolesta. Teidän isänmaannehan ei ole siellä jossakin vieraalla maalla, vaan täällä Suomessa. Miksi pitää sitten pettää ja puhua kauniita sanoja, kun teot ovat kuitenkin toiset. Uskontohan kieltää tappamisen ja lähimmäisen omaisuuden himoittamisen. Te olette kuitenkin menneet toisten maalle ja ajaneet omistajat pois kodeistaan.

Tuntuu suorastaan ivalta puhua taistelusta kodin puolesta, kun meidänkin kylästä on jo tapatettu melkein kaikki miehet, kotien ja perheitten ainoat huoltajat. Pielaveden pitäjästä on kaatunut jo useita satoja. Ja tarkoitus näyttää olevan sellainen, että loputkin pannaan menemään.

Rakas poikani! Älä usko kauniisiin puheisiin, joiden varjolla teidät tahdotaan uhrata väärän asian puolesta. Tee mitä tahansa, kunhan pelstat henkesi. Minä annan siihen sinulle siunaukseni.

Aitisi“.

Poika ymmärsi äitinsä neuvon ja ryhtyi heti kirjeen saatuaan valmistautumaan rintamalinjan ylitykseen. Kaikki onnistui hyvin ja pojan asiat ovat parhaassa järjestyksessä. Hän on jo tavannut vankileirillä muitakin pielaveteläisiä. Hän on kiitollinen äidilleen viisaasta neuvosta ja toivoo, että tieto hänen pelastumisestaan tulisi äidin kuuluviin Pielavedelle.

TOIVO KORHONEN VASTAA

Anni Piiraiselle lisälmen Poromäkeen

Terve, Anni!

Sain lukea kirjeesi, jonka oli lähettänyt Sulo Oikariselle, osoitteella 3 Kpk 4223. Kirjeessä kysyt, onko minusta kuulunut mitään ja olenko elossa. En tiedä kykenikö Sulo vastaamaan sinulle ennen kuolemaansa. Ehkäpä hän luuli minunkin olevan „Mannerheimin puorisin“ ritarien hiljaisessa joukossa.

Minä elän. Mutta Sulo on siellä, mistä ei takaisin palata. Olen Neuvostoliitossa sotavankileirillä, kaukana sodan melkeistä.

Täällä olen ollut jo lähes vuoden, sillä vangiksi joutuin syksymyöhällä 1942. Aika on mennyt hyvin. Olen ollut koko ajan pienessä työn touhussa. Ruuosta ja juomasta ei ole puu-

telta. Syön kolmasti päivässä vatsani täyteen ja tukevampia muonia kuin Suomen armeijassa. Vapaa-aikoina, sunnuntaisin ja iltaisin, lueskelen aikani kuluksi tai pelaan poikien kanssa jotakin ajanvietepeliä.

Siellä Suomessa kuuluvat puhuvan, että sotavanki saa kantaa kaikkein raskaimman taakan sodassa. Se on propagandaa.

Minäkin pelkäsin vangiksi joutumistani. Luulin, että minut tapetaan. Nyt nauran, kun muistelen, kuinka silloin annoin valhepropagandan vaikuttaa itseäni.

Lopetankin tähän. Reippain sotavankiterveisin, tuttavasi

Toivo Korhonen.

J.K. Sano kaikille tuttavilleni terveisiä ja kerro, että minä voin hyvin.

„NÄKYMÄTÖN RINTAMA”

Ruotsissa on ilmestynyt norjalaisen kirjailijan Frognerin kirja „Näkymätön rintama”.

Kirjailija antaa selvän kuvan maanalaisten taistelun synnystä ja kehitymisestä saksalaisia miehittäjiä vastaan Norjassa.

Frogner otti kolmen vuoden ajan osaa maanalaiseen työhön ja oli keskitysleirillä. Hän kuvaa, miten erillään toimineista pikku ryhmistä, joita yhdisti toisiinsa yhteinen viha vihollista kohtaan sekä rakkaus kotimaahan ja vapauteen, on muodostunut norjalaisten isänmaanystävien „näkymätön rintama”. Nuo ryhmät tekevät valistustyötä, painavat ja levittävät sanomalehtiä ja lentolehtisiä, pelastavat tovereita, joita uhkaa vangitseminen tahi jotka ovat päässeet karkaamaan poliisin kynsistä.

Kolme vuotta on Saksan ohrana, Gestapo, järjestelmällisesti vanginnut parhaita, kaikkein kyvykkäimpiä norjalaisia ja telottanut paljon syyttömiä panttivankkeja pelotellakseen toisia ja saadakseen selville maanalaisten järjestöjä. Mutta kaikki hitleriläisten ponnistelut norjalaisten isänmaanystävien vastarinnan murtamiseksi ovat olleet tuloksettomia. Rinnan salaisten siviilijärjestöjen kanssa aseistautuvat eri alueilla myös sotilasryhmät, jotka ovat valmiit iskun antamiseen.

„Norjan kansan näkymätön rintama kestää viimeiseen voittoisaan taisteluun saakka vapauden puolesta” — kirjoittaa „Näkymättömän rintaman” tekijä.

Lisää amerikkalaisia joukkoja saapuu Englantiin

Englannin tiedotusministeriön ilmoituksen mukaan on erääseen Englannin satamaan saapunut äskettäin uusi erä amerikkalaisia sotaväkeä. Se on suurimpia eriä, mitä Yhdysvalloista Englantiin on milloinkaan saapunut.

HÄMMÄSTYTTÄVÄ YHDENNÄKÖISYYS



Lukija luulee, että kuva esittää „elämää” Suomen kotirintamalla, vaikka kuva onkin saksalainen. Lukijan erehdys on anteeksi annettava, sillä yhdennäköisyys on todellakin hämmästyttävä. Yhtälystiään se on „Euroopan uusi järjestys” Suomessa kuin Saksassakin. Joka paikassa, missä saksalaiset isännöivät, ovat käytännössä samat menetelmät kansan „yksimielisyyden” turvaamiseksi — turpalukko ja ohranan kytät, kytät siviilipuvussa ja kytät sotilaspuvussa, (SS-miehet).

Koska Suomi seuraa Italian esimerkkiä?

Ruotsalainen lehti „Dagens Nyheter” kirjoittaa:

„Sillä tosiasialla, että Saksan eilinen liittolainen Italia taistelee tänään Saksaa vastaan, on tavattoman suuri merkitys. Kun Hitlerin omat liittolaiset nousevat häntä vastaan, niin mitä on silloin odotettavissakaan saksalaisten miehittämien maiden kansoilta? Ei tarvita muuta kuin yksi ainoa kipinä, ja Ranskan, Tanskan, Norjan sekä Balkanin maiden kansat nousevat kapinaan ja ase kädessä tekevät lopun saksalaisten herruudesta”.

Turkkilainen lehti „Tan” lausuu:

„Akselin alaisiin pieniin maihin tekee Italian antautuminen voimakkaan vaikutuksen. Mitä toiveita voi Unkarilla, Romanian-

la ja Suomella olla vielä sen jälkeen, kun itse Saksa on kärsinyt kaikkialla niin raskaita tappioita ja osoittanut olevansa kykenemätön pitämään Italiaa aisoissa. Romaniassa, Unkarissa ja Suomessa on havaittavissa kasvavaa levottomuutta ja halua seurata Italian esimerkkiä”.

Näin sanoo turkkilainen lehti. Että tällainen oikea käsitys saa yhä enemmän jalansijaa myöskin Suomen armeijan sotilaiden keskuudessa, se näkyy viime aikoina otettujen sotavankien lausunnoista. „Ei tämä sota ennen loppu, ennenkuin suomalaiset seuraavat italialaisten esimerkkiä ja ryhtyvät ajamaan saksalaisia pois maastaan”, näin keskustellaan monissa korsuissa.

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 94
1943

RINTAMALEHTI

Maanantaina
marraskuun 1 pnä

Taistelut etelässä

Kärsittyään useita raskaita tappioita Dnieprillä saksalaiset olivat epätoivoisia ponnistuksia tekemään asemansa itärintaman puolustamiseksi. He rakensivat voimakkaasti linnoitetun puolustuksen koko rintamalle Dniepriltä Asovan merelle saakka ja muokasivat Melitopolin kaupungin taistelualueen solmukohdaksi.

Melitopolin puolustusvyöhykettä, joka kulki Molotshnajan ja Asovan pitkin, piti Saksan sotilaskommandon laskelmien mukaan estää Dnieprin alajuoksulle ja Asovan suulle. Saksalaiset antoivat tälle suuren merkityksen tälle puolustuslinjalle. Sitä todistaa myös se tosiasia, että upseerit tällä lohkokolla saivat kolmin kertaisen palkan ja kaikki sotamiehet palkittiin rautaristeilla.

Saksan armeijan sotilasjohto siirtänyt yhä uusia hyökkäysvoimia, jalkaväki- ja lentokonevoimia sekä teki raivokkaita vastahyökkäyksiä saadakseen neuvostojoukkojen hyökkäyksen pysäyttämään. Yksistään Melitopolin johtavilla teillä oli Punaisen armeijan joukko-osasto, joka lyövä takaisin 26 vihollisen vastahyökkäystä. Saksalaiset lentokoneet tekivät tällä kapealla lohkokolla 1.100 lentoa päivässä.

Huolimatta vihollisen kaikista ponnistuksista Punainen armeija on säilyttänyt Melitopolin puolustuslinjan, jota saksalaiset itse nimittivät „Krimin portiksi”. Neuvostojoukkojen iskujen alla saksalaiset menivät koko rintamalla Dnieprin ja Asovan merelle saakka.

Samanaikaisesti kun Melitopolin puolustussolmukohta hävitettiin, Punaisen armeijan joukko-osastot saavuttivat uusia suuria voittoja Dnieprillä. Dniepropetrovskin ja Dnieprodzershinskin teollisuuskaupungit on vapautettu saksalaisista. Neuvostojoukkojen hyökkäykset ovat

PUNAINEN ARMEIJA HYÖKKÄÄ

Neuvostoliiton Tiedotustoimisto ilmoittaa hyökkäävien neuvostojoukkojen uusista voitoista Dnieprin oikealla rannalla ja Melitopolin länsipuolella.

Lokakuun 29 päivänä. Melitopolin länsipuolella neuvostojoukot ajoivat edelleenkin takaa perääntyvää vihollista edeten 12—25 kilometriä sekä valtasivat 80 paikkakuntaa. Dnieprin mutkassa Dniepropetrovskin lounaispuolella Punaisen armeijan joukot jatkoivat hyökkäystään ja edeten muutamilla lohkoilla 6—10 kilometriä valtasivat 26 paikkakuntaa, joukossa Jelizarovon rautatieaseman.

Lokakuun 30 päivänä. Melitopolin länsipuolella, Dnieprin ja Sivash-järven välisellä alueella, neuvostojoukot ajoivat takaa perääntyvää vihollista ja etenivät 15—35 kilometriä sekä valtasivat Genitsheskin kaupungin ja yli 150 muuta paikkakuntaa.

Dnieprin mutkassa Dniepropetrovskin lounaispuolella neuvostojoukot etenivät muutamilla lohkoilla 5—8 kilometriä ja valtasivat useita paikkakuntia, niiden joukossa Boshedarovkan rautatieaseman.

Lokakuun 31 päivänä. Dnieprin ja Sivash-järven välisellä alueella neuvostojoukot ajoivat edelleen takaa perääntyvää vihollista ja valtasivat yli 200 paikkakuntaa.

ITALIASTA

Saksalaisten sitkeästä vastarinnasta huolimatta englantilais-amerikkalaiset joukot etenevät menestyksellisesti. Ne ovat puhdistaneet saksalaisista joukoista yhden kolmasosan Italian aluetta. Liittoutuneiden joukot ovat jo Rooman porteilla.

(Jatkuu 2. siv.)